

"วันเพ็ญหักศอก"

พ.ศ. ๑๔๖๖

"วันเพ็ญที่สุด"

พ.ศ. ๑๙๙๙

สงวนลิขสิทธิ์ : ตาม พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ๒) ปี ๒๕๕๘

ห้ามเผยแพร่ คัดลอก ส่วนใดส่วนหนึ่งหรือทั้งหมดยกของบทความในหนังสือเล่มนี้
โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของสิทธิ์ เป็นลายลักษณ์อักษรก่อน

บรรณาธิการ : พระนิพนพาน โชติธมฺโม

กองบรรณาธิการ : วิสูตร จิโรโสภณ, ศิริลักษณ์ พุทธโคตร

ปกและรูปเล่ม : พระนิพนพาน โชติธมฺโม

พิสูจน์อักษร : วิสูตร จิโรโสภณ, อภิสรา จุลพันธ์

แยกสีและพิมพ์ที่ :

บริษัท อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

๖๕/๑๖ ถนนชัยพฤกษ์ เขตคลองสาน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐

โทร. ๐ ๒๘๘๒-๑๐๑๐, ๐ ๒๔๒๒-๙๐๐๐

โทรสาร : ๐ ๒๔๓๓-๒๗๔๒, ๐ ๒๔๓๔-๑๓๘๕

เจ้าของ : วัดเขาวง (ถ้ำนารายณ์)

๖๒/๑ หมู่ ๕ ตำบลเขาวง อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี ๑๘๑๒๐

โทร. ๐ ๓๖๒๓-๖๕๐๐-๕ โทรสาร ๐ ๓๖๒๓-๖๕๐๖

ภาษาไทยที่ท่านจะได้อ่านจาก
'พูดตามพ่อสอน ฉบับพิเศษ'นี้
เป็นถ้อยที่ถอดจากการพูดตอบปัญหาและการสนทนา
ในงานประจำวันจริงๆ โปรดทราบว่า เป็นการพูดเฉพาะกิจ
เฉพาะกาลเวลาและเฉพาะอารมณ์ของบุคคล
ซึ่งอาจไม่ถูกใจท่านก็ได้ เราออกเทปพิมพ์ไว้
อ่านแล้วเห็นว่าฟังง่ายสบายใจ ก็ลองนำเสนอแบ่งกันอ่าน

ตัวผู้พูดคือ 'หลวงตา' ท่านปรารภว่า
พระธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้^{ขึ้น}นั้นละเอียดอ่อนบริสุทธิ์มหาศาล
ทรงเลือกสรรเพียงน้อยนิดมาสอน พระสาวกองค์ใดคมคำสั้นสงสัย
ก็พยายามใช้ภาษามนุษย์พูดออกมาได้เพียงหนึ่งในหมื่นพัน
ที่กินใจอัมเอบ หลวงตาท่านฟังจากหลวงพ่อกุรูบาอาจารย์
แล้วทรงไว้ได้เพียงหนึ่งในล้านที่พอปรารภณาจะให้เข้าถึง

ต่อไปนี่จะเป็นภาษามนุษย์ ที่พยายามบรรยาย
ถ่ายทอดรสชาติที่ผ่านมาในใจของหลวงตา
ท่านว่าจะได้สักกี่ส่วน จะเกิดประโยชน์สักกี่ต่อ
ก็ทำได้สุดความสามารถสุกาวสนา..
แล้วแต่ผู้ฟัง ผู้อ่านจะพิจารณาเอาเองเถิด.

วันนคทสค

พูดถึงศีล..ศีล ๘ เดียวเนรต้องฟัง ตั้งใจฟังว่าศีลที่
ให้ เมื่อกันเป็นศีล ๘ เวลาบวชเนรรับศีล ๑๐ ให้ศีล ๘ แต่ที่
จริงเป็นศีล ๙ คือข้อนี้จะกิตะวาทีตะวิสุกะทัสสนา..นี่ ข้อนี้
ถูการเล่น เพลิกเพลินในเรื่องของ รูป เสียง.. แล้ว มาลาคันระ
วิเลปะนะธารณะมันทะนะวิสุสะนีฏฐานา เป็นเรื่องของกลืน..
แต่เวลามาให้ศีล ๘ มาให้รวม ที่จริงมี ๙ ข้อนะเมื่อกัน แล้ว
ก็เพิ่มอีกข้อหนึ่ง.. คือข้อไม่จับเงินไม่จับทอง แต่ว่าสมัยจับ
ที่โยมให้โดยชอบ แต่อย่ายืตว่าเป็นของตัว สึกไปแล้วหรือว่าจะ
เอาไปใช้ที่โน่นที่นี้ หรือว่าระหว่างที่บวชอยู่จะเอาไปลงทุนกับ
มรวาส..ไม่ได้! ..ต้องข้อของโนเทศของความเป็นพระเป็น
เนรใช้ ถึงจะได้.. เวลาได้เยอะๆ แล้ว..สึกไป ก็ไม่ใช่ข้อส่วย
คอกทองคำเผื่อไว้ เอาตั้งค่อออกไปที่บ้านไม่ได้เลย เอาของไป..
ไม่ได้!

หมายความว่าเงินที่ได้จากความเป็นพระนี่..เพราะ
ว่าเราห่มผ้าเหลืองและทรงศีลเขาถึงถวาย ถึงจะเป็นส่วนตัว

๘ วันนรกที่สี่

ก็ช่างเถอะ เขาไม่ได้ถวายคนหัวดำๆ ไข่ใหม่ลูก.. พอเลี้ยงตัว
เป็นพระเป็นเณร แต่ระหว่างที่เป็นพระเป็นเณรเกิดไปถอนฟัน
แล้วใส่ฟันใหม่..ไม่ต้องถอดออกนะ เวลาไม่เป็นเณรแล้วเอาไป
ถวายได้..เป็นส่วนหนึ่งของชีวิต หรือไปตัดแว่นสายตา สายตา
สั้น เป็นส่วนหนึ่งของฉัน & เรา บริหารฉัน & เรา กลับไปใช้ได้
แต่เพื่อหาแหวนเอาไว้อย่างนั้น ไม่ใช่เรื่องของพระเณร.. หรือว่า
ไปผ่าตัดเปลี่ยนกระดูก ไม่ต้องถอดกระดูกทิ้ง ไม่อย่างนั้นกิน
ข้าวเข้าไปก็ต้องหั่นเนื้อส่วนที่เป็นเณรออกสิ เออ!.. เอาใช้ได้
ตามสมควร หรือว่าหนังสือธรรมะที่เราพอใจ เราอ่านตอนเป็น
พระเป็นเณร เราสึกไปแล้วเราอยากจะเอาไปอ่านต่อที่บ้าน นี่ก็
เป็นส่วนของสติปัญญา แต่ถ้าไม่สบายใจละก็ชำระหนี้สงฆ์เสีย
หรือ เงินสดนี่.. จิงๆ เราจะถวายสังฆทานในวันสุดท้ายก่อน
สึกกัน คั่นแก้สงฆ์คั่นแก้พระศาสนา

ระหว่างที่อยู่ณิกคณเข้ามิด เณร ฆราวาส.. อย่างนี้เขา
เรียกพระโยคาวจรหรือคนปฏิบัติธรรม บางที่เป็นพระเป็นเณร
ใจไม่เป็นพระโยคาวจร ก็ผู้คนที่ใจเขาพร้อมที่จะถือศีล ๘ เป็น
พรหมจรรย์ไม่ได้ หรือที่ถือศีล ๕ บริสุทธจิงๆ, เปื้อน่าย
ร่างกายไม่อยากเกิดต่อ, เข้าถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์
ด้วยใจอิมเม็บเบิกบานจิงๆ, ปรรตนาพระนิพพาน.. เขาเรียก
กระแสจิตของพระอริยะ แม้แต่ ๕ นาที ๑๐ นาที ก็เป็น ๕
นาที ๑๐ นาทีของสมบัติของพระอริยะก็ภูมิใจไว้ ถ้าหลุดไป

ก็หมายความว่า เป็นของชั่วคราว ไครทองอารมณ์ไว้ในขณะนั้น
ได้ถวายสังฆทาน หรือบำเพ็ญกุศลอะไรทุกอย่าง เกิดผลมาก!
หากคนรับไม่มีความบริสุทธิ์พอ ไม่มีความภาคภูมิใจในศีลของ
ตัว ก็เกิดโทษกับคนรับมาก ถ้าวรับแล้วไปใช้ส่วนตัวนะ

ก็การปฏิบัติธรรม ศีล ต้องมั่นใจในสิ่งที่ตัวรักษา เข้าใจ
ศีล ศีลนี้เป็นจริยาระหว่างเอาใจไปผูกวางกายบริหารวางกาย
ว่าจะหิว จะอิม จะหนาว จะร้อน จะมีกิเลส หรือไม่มีกิเลสก็ตาม
จะไม่ตามใจวางกายให้ผิดศีล หิวข้าวหิวน้ำอยากได้ข้าวของ
อะไรก็ไม่ไปหาโดยผิดศีล ๕ ข้อ.. ๘ ข้อนั้น..

มีศีลบริสุทธิ์แล้ว ก็พิจารณาเห็นโทษของร่างกายว่าที่
จริงนั้นไม่ใช่ตัวเราของเรายาวนานนัก! ถ้าตายลงวันนี้.. พรุ่งนี้
ร่างกายเป็นศพไป (นี่..พูดสมมตินะลูกนะเต๋ยจะใจไม่ตี) ก็ไม่
เดินไม่เห็นแล้ว อดีตอนาคตของคนตายก็ไม่มีแล้ว ทุกข์ที่เคย
ทุกข์ประจำกายก็ไม่ปรากฏแล้ว จบเรื่องจบราวไปแล้ว ใจเรา
ออกจากร่างกายไป เกิดใหม่หรือไม่เกิดเลยก็ตาม ทุกข์ที่อยู่
ในโลกประจำร่างกาย ก็ไม่ใช่ของใจดวงนั้นแล้ว

คิดถึงความตาย.. เขาถึงบอกเมื่อตายแล้วสิ่งเหล่านี
ก็ไม่มีอะไรเป็นของเราเลย แม้กระทั่งอดีตซึ่งใจกับกายทำ
ร่วมกันมา พอกายตายปั๊บ! กายนั้นมันไม่รู้เรื่องอะไรเลยนะ กะ
ไว้ว่า ๓ วันจะไปในโน่นไปนี่ พอไม่พอ คิดเสียรอบคอบ พอตาย
ปั๊บ! หยุดเรื่องเลยจบกิจเรื่องในโลกเลย.. ติดคุยกตลอดชีวิตอยู่

๑๐ วันนักทาส

พอตายในคุกบ๊อบ! นี่เอากระดูกมาเผาข้างนอกได้เลย ไม่ต้องรออีก ๑๐๐ ปี เออ..ไม่ต้องรอ.. ความตายนี่หักล้างหมดเลย อโหสิกรรมหมดเลยแม้กระทั่งติดคุกติดตะราง

แม้กระทั่งทำความเลวแล้ว..(พูดถึงร่างกายนะ!) ทำความเลวหยาบเข้าสามมัยยังไ้ก็ตาม พอตายบ๊อบ! ร่างกายไม่ได้ตกนรก ร่างกายก็ยังเป็นปุ๋ยอยู่ในดิน แต่ใจซึ่งใช้ร่างกายไปทำผิดด้วย เจตนานั้นไปตกนรกแทนร่างกาย เอาร่างกายไปลงทุนให้ตัวเอง ได้คี่หรือได้เลว นั่นแหละ!

ก็คิดอย่างนั้นบ๊อบ! เขาจะหมั่นนึกถึงความตายว่าถ้าเผื่อเราตายลงไปวันนี้หรือวันไหนก็ตาม ความจริงก็คืออย่างนี้ เพราะฉะนั้นชีวิตที่มีอยู่นี้ มันเป็นเรื่องก่อนตาย! และต้องตาย!! เวลาไหนช่างมัน มันต้องตาย! เมื่อตายแล้วก็ทั้งไว้ในโลก ก็ของที่ต้องตายและต้องทั้งไว้ในโลก แล้วผลสุดท้ายก็ไม่ได้เป็นของ ใจเราเลยเนี่ย.. ทำไมมันจะเกิดทุกข์เกิดยากอะไรกับร่างกาย? ทำไมจะต้องไปบริหารร่างกายด้วยการเอาใจเราไปผิดศีล เจตนาผิดศีลด้วย

คิดถึงความตายพอที่จะอาจหาญในศีลขนาดนี้จะไม่มีวันผิดศีลเลยเพราะคิดถึงความตายให้ถูกต้อง มันไม่มีสาระอะไรเลยนี้.. ใจความอ้อมความอวยออะไรต่ออะไรนี้ละ บริหารร่างกายให้อยู่ได้ชั่วขณะเพื่อให้ใจทำงานร่วมกับกาย ละเว้นความชั่ว ทำความดี ทำใจให้ผ่องใส จุตมุงหมายมีเท่านั้นเอง

แล้วนึกถึงความตายบ้าง! ศีลจะบริสุทธิ์กว่าเดิม ความเพียรที่
ลูกขึ้นมาทำกรรมฐานก็ขยันกว่าเดิม เพราะมาคิดว่าถ้าเราตาย
ภายในวันสิ้นสุตวันนี้ เมื่อสิ้นสุตวันนี้ (อันที่จริง ‘ขาด’ ศัพท์
นี้ ตรงที่สุด) เมื่อหมดวันนี้ก็คือพรุ่งนี้ไม่มีใช่ไหม? เมื่อสิ้นสุต
วันนี้คือชีวิตไม่มี! คำว่า ‘วันนี้’ ก็คือ ‘วันตาย’ แล้ว เมื่อสิ้น
สุตคำว่า ‘วันนี้’ เมื่อไหร่โอกาส ที่เราจะทำดีทำเลวคู่กับร่างกาย
ไม่มีแล้ว

แต่เนื่องจากเรามาได้ร่างกาย ในยุคที่มาพบพระ พุทธ
ศาสนา มีตาเห็นพระ อ่านหนังสือได้ มีหูฟังเสียงพระ ฟัง เสียง
ธรรมะ ฟังเสียงเลวเสียงดีได้ มีจมูกได้กลิ่นธูปกลิ่นเทียน กลิ่น
ดอกกุหลาบได้ มีลิ้นลิ้มรสอาหารได้ มีกายสัมผัสความเย็นร้อน
อ่อนแข็งทางกายทางไม่กายอะไรได้ แล้ววิญญาณที่อาศัย
กายนี้ มันเป็นตัวเชื่อมระหว่างใจกับโลก ใจมันก็คิดปรุงแต่ง
อะไรต่ออะไรรับรู้ความสุขความทุกข์ต่างๆ ให้वेทนาได้ เมื่อเรา
มีโอกาสใช้ร่างกายเครื่องมือพิเศษของโลก ทำได้ทั้งดี ทั้งเลว
เนี่ย แล้วเราทำมานาน.. ตั้งแต่เกิดหรือชาติก่อนๆ ทำมาตั้งแต่
เกิดจนถึงวันนี้ ถามว่าถ้าตายเมื่อสิ้นสุตวันนี้ ถ้าเรามีเวลา ทั้ง
วันเลยนี้.. ทำแต่ความดีอย่างเดียว ถามว่าสามารถจะลบล้าง
ความเลวที่เราสั่งสมเอาไว้ได้ไหม? ถ้ามีเวลารับวันเดียวเนี่ย.. มี
ใครกล้าบอกว่าได้หมดล้นเปอร์เซ็นต์ ไม่มีใครกล้าพูดเพราะ
ไม่ว่าจะตายกี่วันที่ยังหน้า..

๑๒ วันนักทิสฺส

แล้วความดีที่ยังชำระให้ผ่องใสไม่หมด เช่นชำระศีล กัถิ ทำวิปัสสนาญาณกัถิ ทำบารมี ๑๐ กัถิ ทำให้ใจเข้มแข็ง ทดแทนบุญคุณผู้ที่ควรทดแทนกัถิ ชำระล้างสิ่งที่ควรชำระล้าง ออกไปกัถิ ความดีมากมายในหน้าที่ที่เราเฝ้าอยู่จำเป็นต้องทำ เฉพาะหน้า ถามว่า.. ถ้าทำทั้งวันทุกวินาทีเนี่ย.. ทำหมดไหม หน้าที่ของความดี?... ไม่หมด!

เพราะฉะนั้นเขาจะรู้เลยว่าถ้าเราตายลงในวันนี้ สิ้นสุดวันนี้ ความเลวที่เราจะต้องสนใจคือ ความเลวในใจเราเอง ในวาจาเราเอง ในกายเราเอง ต้องเอาออกไปให้หมด ไม่ใช่ไป สนใจความเลวคนอื่น “อโน่น..ไอ้นี้เป็นอย่างนี้” มันไม่มีประโยชน์แก่ใจเราไง ถ้าตายแล้ว มัวแต่ไปตำคนอื่นไปนินทาคนอื่น แล้วความเลวยังท่วมหัวใจท่วมกายอยู่ มันก็ละไม่ได้ แม้แต่อย่างเดียว

แล้วความดีเฉพาะหน้าเช่น จี้อานาปาณให้ขึ้นใจ เติบ จกรม กราบพระให้ดี รักษาศีล ทำใจให้ผ่องใส.. อยู่เฉพาะหน้า ความดีตรงนี้ถามว่าทำทั้งวันนี้ มันอึดพอที่จะพันนรกได้ไหม? ถ้าหากมันยังไม่สามารถจะตอบได้ว่า ‘ฉันทำได้ ๑๐๐ เปอร์เซนต์!’ เราต้องขมวดเข้ามา ถ้าความตายมาถึงในวันนี้ เราจะยุ่งเฉพาะความเลวในใจเรา จะเอาออกให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ จะไม่สนใจความเลวที่อื่นเลย! มันไม่มีประโยชน์ต่อการละของเรา

แล้วความดีเราก็จะทำเฉพาะความดีซึ่งอยู่ในวาสนา ที่เราจะพึงทำได้จริงๆ ในวันนั้นวันเดียวเนี่ย ไม่ใช่ไปบอก..เมื่อจบปริญญาเอกจะเป็น โน่น..เมื่อเป็นพระโสดาแล้วจะเดินจงกรมที่นี้ ไม่ใช่! ต้องความดีที่จะทำได้ในวันนี้ ทำให้มากที่สุดโดยไม่สนใจความดีที่ฟุ้งซ่าน ไปในเรื่องความดีคนอื่น หรือว่าข้างหน้า อีกเมื่อ ๓ วันข้างหน้า ทำเฉพาะวันนี้ให้สมบูรณ์ที่สุด ให้บริสุทธิ์จากความเลว ให้เต็มไปด้วยความดี แล้วจิตใจจะเริ่มเบิกบานผ่องใส เพิ่มความเบิกบานผ่องใสไว้ให้เต็มที่ เมื่อตายไปคุณภาพของจิตขนาดไหน นั่นแหละ.. มีสิทธิ์ไปเกิดตามสภาพของจิตตอนนั้น

บุญเต็มมันมี ทำไว้เยอะ.. วิปัสสนาญาณในการละความเลวก็ทำไว้ขึ้นเยอะแยะ ความดีในตำนานกำลังบารมี ๑๐ ก็ทำได้มาก แต่ถ้าไม่ทำเรื่องเฉพาะหน้าในวันนี้ให้ใจผ่องใสแล้วเนี่ย.. มันไม่สามารถจะเทียบกับกระแสบุญเต็ม หรือภาษาสมัยใหม่ คือฐานข้อมูลเต็มได้ เพราะใจมันหมองมาอยู่กับตำนานเลวเสีย แต่ความเลวมันยอเคลียมันในตำนานเลวมาก พอไปแตะมันหน่อยเดียว มันท่วมทับเข้ามาเลย ไม่สามารถจะถอนใจออกมาได้เลย ถอนยาก!

เพราะฉะนั้นเขาถึงบอกว่าถ้ามีโอกาสวันนั้นวันเดียว ความเลวที่เราจะต้องละและสนใจก็คือ ความเลวที่คลุมใจเราอยู่ ทำอย่างไรจึงจะละออกให้จงใจให้ถอนใจออกมา? แล้ว

๑๔ วันนรกที่สี่

ความดีที่มีอยู่ให้รีบนึกถึงเสียก่อนตาย ใจจะได้ผ่องใส จะได้ไปอยู่กับฝ่ายนี้ เวลาตายบุญจะได้ส่งเสริม บุญเต็มกรอรับ

ต้องระวังวันเดียวก็ยาวไป.. พระพุทธเจ้าท่านระวังทุกลมหายใจเข้าออก ขนาดนั้นนะ ตายในลมหายใจไหนก็ไม่รู้ แต่ถ้าพุทฺฏ ไปดูเหมือนเครียด แต่ถ้าทำไปแล้วมันไม่เครียด

ความดีนะ..พอเข้าไปในกระแสความดีท่านจะมีกำลังรวมกันมาก จะมีความอาจหาญมั่นคงมาก แต่ต้องสนใจเฉพาะความดีของเราซึ่งเนื่องด้วยพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ที่ครูบาอาจารย์สอน ถ้าสนใจจะเง้อไปถึงคนอื่นมันจะฟุ้งมันจะผอยไป จิตก็ไม่ผ่องใส

ดูเหมือนเครียดแต่จริงๆ แล้วเรื่องมันนึกเดียวนะ คนอายุเหลือน้อยอย่างพวกเราแล้วเนี่ยจะเข้าใจว่า เวลาเราก็กเหลือน้อย ยังเดินจงกรมได้รีบเดินเสีย.. ยังหายใจสะดากรีบหายใจพุทโธเสีย.. เพราะเดียวเกิดขาเบ่พิการหรืออัมพาตขึ้นมาเดินไม่ได้.. แล้วลมหายใจก็ขัดข้อง ในขณะที่กุศลส่งเสริมผ่องใสรีบนึกถึงกุศลแล้วตัดกิเลสเสีย เดียวเวลาใกล้จะตายหรือเกิดป่วยขึ้นมา จิตมันกลุ้มคิดอะไรไม่ออกเลย คิดได้แต่ความเลวนะ ช่วยตัวเองไม่ทัน!

นี่พูดกันถึงนักปฏิบัติรุ่นแกร่งๆ แล้วนั้นะ ต้องคิดอย่างนี้ แล้วคนที่หวังดีต่อกันจริงๆ นี่ต้องเตือนกันในหมู่ นักปฏิบัติกลุ่มเดียวกัน พอพูดถึงเรื่องนอกเรื่องนอกราว บอก..

“อะแฮ่ม! มันยาวไปมั้งท่าน!..นะ เอาเฉพาะตรงนี้นะ” เพื่อน
กันให้ลูกคิด ถ้าหากยังขึ้นเพลินคิดไปในเรื่องอนาคต อดีต
หรือเรื่องคนอื่น ทั้งค่านาคำนวณแล้ว คนฉลาดเขาจะถอนตัว
ออกมาบอก “ขอโทษ นะมีธุระ”..เขาจะไปนั่งทำงานของเขา..
หรือทำงานในหน้าที่ของจิต จะไม่นั่งตะบอยตะบันงูกันไปใน
อารมณ์แบบนั้น

แม้จะไปในอารมณ์กุศล ซึ่งไม่ใช่การตัดกิเลสเฉพาะ
หน้า หรือเกี่ยวกับความตายเฉพาะหน้า เขาไม่ฟัง! คนจะเอาคิ
นะ..เขาไม่ฟัง! คนจะเอาคินะ..เขาไม่ฟัง! อะไรที่ไม่ได้เนื่องด้วย
ความตายของตัวเองและพุดไปข้างหน้า ไม่เนื่องด้วยศีล
ที่เห็นอยู่เฉพาะหน้า ไม่เนื่องด้วยคุณ พระพุทธ พระธรรม พระ
สงฆ์ มีมากหนอทำให้เราเข้าถึงความสุขอันนี้ ร่างกายเป็น
ทุกข์จริงหนอ.. โลกเป็นทุกข์จริงหนอ.. พระนิพพานเป็นสุขจริง
หนอ..ถ้าไม่อยู่ในสังโยชน ๓ ข้อ เขาไม่คุย

เพราะอย่างดีที่สุด ก็ไปเกิดเป็นฤๅษีมีตบะ.. เกิดเป็น
เทวดา.. เป็นพรหม.. ไปเกิดเป็นฤๅษีมีตบะตอนขาดพระพุทธ
ศาสนา จะว่าอย่างไร? แล้วเรารู้หรือว่ากำลังใจเราสามารถจะ
ออกไปแรมหรือตั้งอธิษฐานบารมีว่า “ฉันจงเกิดเมื่อ พ.ศ.
นี้” บังคับได้ไง? แรงกรรมมันมีของมันอยู่ เราไม่รู้ว่าจะออกค่า
ยังไย แคว้นน่านเดียวที่เราสามารถจะตั้งใจ!..ตั้งใจชำระสะสาง
และเพิ่มพูนและก่ตั้งอธิษฐานได้ ในขณะที่มีสติในเวลานั้นเดียว

๑๖ วันนรกที่สุข

เมื่อวานก็ไม่ได้ สายไปแล้ว! มันทำไปแล้ว ตีก็ทำไปแล้วผล
ก็รออยู่ เลวก็ทำไปแล้วผลเลวก็รออยู่ กลางๆ ก็ทำไปแล้วผล
กลางๆ ก็รออยู่ รออยู่.. และผลมันกำลังทยอยเข้ามาหา ถ้า
เกิดอีกบ๊อ! เตียว ซาติน้ำเกิดอีกก้าวเดียว นี่..ปุง! ลงไป ใน
โลกเนี่ย สิ่งต่างๆ นั้นก็มา “สัตว์ทั้งหลาย มีกรรมเป็นของตน
มีกรรมเป็นทายาท เป็นกำเนิด เป็นเผ่าพันธุ์ เป็นที่พึ่งอาศัย รอ
อยู่ ทำกรรมอันใดต้องรับผลแห่งกรรมอันนั้น” ไม่มีทางที่จะไป
คดโกงหรือเปลี่ยนแปลงได้

เพราะฉะนั้นเรา ไม่แน่ใจเลยว่าถ้าเราตายลงไปในวัน
นี้ถ้าได้ร่างเป็นมนุษย์ จะไปได้ในเวลาไหน? ประเทศไหน? ใน
ยุคที่มีพระพุทธศาสนาหรือเปล่า? แล้วไปได้ผลกรรมอะไรที่เป็น
ทายาทกรรมอยู่? ไม่มีใครแน่ใจ..

อดีตไม่ต้องไปคำนึงถึงเพราะมันทำไปแล้ว และมันรอ
อยู่แล้ว อนาคตยิ่งไม่ต้องไผ่ฝันเพราะมันเป็นผลงานของอดีต
คุณเปลี่ยนไม่ได้! สิ่งที่เราจะทำได้คือปัจจุบันเนี่ย เราเปลี่ยน
ปัจจุบันเนี่ย ยกใจขึ้นมาสู่ศีลที่บริสุทธิ์ เข้าไปในกระแสพระ
พุทธ พระธรรม พระสงฆ์ด้วยปัญญาเสีย ปรารถนากระแสที่
ปลอดภัย คือกระแสสุคติ คือพระนิพพานเป็นที่สุกเสีย แล้วก็
จงพิจารณาร่างกายในวันสุดท้ายถ้ามันตายแล้ว ความจริงมัน
เป็นยังไง?..

แบบที่ว่า ถ้าตายลงเมื่อสิ้นสุตวันแล้ว ไม่มีอะไรเหลือเลยเราจะมาอาลัยอาวรณ์แล้วผิดศีลเพื่อมันทำไม? ถ้าเป็นอย่างนั้น! วันนั้นก็เป็วันที่ดีที่สุด ไม่มีอะไรดีเกินวันนั้น หรือขณะจิตปัจจุบันนี้ ข้างหน้าคุณจะรู้หรือ มันจะดีกว่าเดิมไหม? “อ้อ..รออารมณ์ดีๆ ก่อนจึงเดินจงกรม” ไม่มีทาง! แล้วจะรู้หรือหายใจอีก ๓ ทีตาย สมมติอย่างนั้นนะ แล้วไปเกิดในยุคไหน ยุค พ.ศ.๒๐๐๐ ปีหรือ? พระพุทธศาสนาขาดไป ๑,๐๐๐ ปีแล้ว ไปเจอคนนั่งเป็นหัวตอ กราบหัวตอหัวหลักกันนั้นนะ ไม่มีคำว่าพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ให้ได้ยิน มีแต่ทำบุญนะ.. ถ้าเจอพระบิ๊เจกพุทธเจ้าก็ยังดีหน่อย ท่านก็สอนเฉพาะเป็นเนื่อนาบุญ ไม่ได้สอนให้เข้าถึงมรรคผล นอกจากเชื่อพระบิ๊เจกพุทธเจ้าด้วยกันที่ฟังธรรมแลกเปลี่ยนกัน บรรลุด้วยอำนาจจิตของตัวเอง.. เสี่ยง! เพราะฉะนั้นเวลาที่น่าปลื้มใจที่สุดคือเรายังไม่ตายไง เมื่อวานอารมณ์จิตเราจะอ่อนแอเข้มแข็ง คำหรือขาวอย่างไรก็ตาม แก่ไขไม่ได้ อย่าไปโง่เขร้าหมองหรือกังวลถึง แล้วอย่าโง่หนักกว่านั้น ก็คืออย่าไปปั้นแต่งอนาคตว่า “น่าจะ เป็นอย่างโน้น น่าจะเป็นอย่างนี้” ไม่ใช่! มันทำไปแล้ว..

ถ้าหากเราอยู่ในปัจจุบันแล้ว.. ทำบุญเพื่อให้นักก็ตาม ฝันก็ตาม อะไรก็ตาม.. ทำบุญเพื่อให้เกิดต่อเนียร.. โอ้ทำในปัจจุบันนั้นไม่ใช่ผลบริสุทธิ์แท้ๆ ของชาติหน้านะ คุณปลูก

๑๘ วันนททิสฺส

ต้นบุญต้นบาปไว้เป็นแถวเขียว.. แล้วยังใช้ดอกผลไม่หมดซะ
มันออกดอกกรอบเป็นป่าทึบเขียว แล้วคุณก็มาเพาะเมล็ดอีก
เมล็ดหนึ่ง “เจ้าประจักษ์.. ขอให้เรารวยเถอะ” อ้าว! ก่อนจะรวยมึง
ต้องเจอบ้านก่อน.. ไฉนมันค่อยๆ งอก... เข้าใจไหม? ไม่ใช่
อธิษฐานตอนนั้นมันจะไปรอเลยอีกตอนตาย ไม่ใช่!.. มันต้องเป็น
ผลรวมของป่าทั้งป่า มันมีทั้งกุหลาบ..หอม ทั้งคำแยะ..คัน ต้อง
รับโทษ...

แต่ว่าวิธีเดียวที่เราจะปลดปล่อยคือ ณ ปัจจุบันต้องเข้า
ถึงอารมณ์พระโศกabin เป็นอย่างน้อยที่สุด กรรมแล้ว.. ป่าแล้ว
จะให้ผลไม่ได้ เพราะพระโศกabin ใจท่านลอยเหินยอดไม้แล้ว
แต่เดียวก็ไผ่ไปจิกผลบุญมากินเสียหน่อย.. แต่ก็ไม่ได้เก็บไว้..
โลกก็ไม่ใช่พระโศกabin นั่นแหละ

เพราะฉะนั้นเวลาที่มีค่าที่สุดคือวันนี้ คือจิตดวงนี้ ด้วย
กายนี้ เป็นของที่มีค่าที่สุดสำหรับใจเรา นอกนั้น..ไม่ใช่ลูก!
กิเลสมันหลอกเรา..

ของที่มีค่าที่สุดคือดวงนี้..คืนนี้! ณ บัดนี้ ถ้าเป็นพระ
อยู่ก็คิดแบบพระไป สึกแล้วก็คิดแบบคนไป แต่ต้องวันนี้!

ถามว่าอดีตมีประโยชน์ไหม? มีอยู่ ๒ อย่างคือถ้ามัน
พลาดเสียแล้ว ปลุกตื่นแล้วไปแล้ว ให้เกิดความละอายและกลัว
ผลข้างหน้าที่ทำไปแล้วก็อายและกลัวผลข้างหน้า!! เป็นเหตุ
ให้ไม่ทำอย่างนั้นอีก นั่นคือวิธีคิดอดีต ประสบการณ์ของอดีต

ต้องเป็นอย่างนี้ และความคิดที่ทำอยู่นี้ เออ.. คิดแล้วเราทำที่ไร
อธิษฐานให้รวย ให้เป็นเจ้าพระยาพานทองอะไรทุกที.. นี่
อธิษฐานเกิดไปอีกหลายชาติ.. โอ้โฮ! ตายห่า เสียเลย.. เอา
งี้แล้วกัน.. ทำบุญใหม่ยกจิตให้ถึงศีล เข้าถึงพระพุทธ พระ
ธรรม พระสงฆ์ นี่ถึงวิปัสสนาญาณสักหน่อย คิดถึงพระ
นิพพานให้ชุ่มใจ แล้วก็ทำบุญอธิษฐานเสียใหม่ว่า..

“ถ้ายอานิสงส์ที่ทำบุญบวชทั้งบุญทั้งหมด ที่ทำมา
ง ส่งผลให้ข้าพเจ้าถึงซึ่งพระนิพพานในชาติปัจจุบัน! ไม่ใช่
ชาติหน้า.. หากยังไม่ถึงพระนิพพานเพียงใด คือจะมีวันนี้อีกก็
วัน ก็แสนวันก็ตาม ขึ้นชื่อว่าความขัดข้อง ความไม่มี เมื่อจะ
ทำความดีในเขตพระพุทธศาสนา ขอความขัดข้อง ความไม่มี
นั้น.. จงอย่าได้ปรากฏแก่เรา” เขาขอแค่นี้..

ไม่ใช่ขอให้มีความรวยร้ออยู่ข้างหน้า “ขอให้..อู๋ย..
เป็นพระเจ้าแผ่นดินอีก ๕๐๐ ชาติ” อ้าว!.. มึงก็มีขันธ ๕ อีก
๕๐๐ ขันธ ไร่ ๕๐๐ ชาตินะไอ้หนู! มั่นจงไว้แล้วนะ ระหว่าง
ชาติที่ ๑ กับ ๒..๓ กับ ๔..๕ กับ ๖...๔๙ กับ ๕๐๐ นะ มึงรู
มัยว่ามึงทำบาปเพิ่มได้ใช่ไหม? แล้ว ๕๐๐ นะ ไม่ได้เป็นพระเจ้า
แผ่นดินทีเดียว ๕๐๐ มึงต้องลงนรกไปก่อนนา..ไอ้หนูนะ ขึ้นไป
เป็นเทวดาด้วยนา แล้วถึงมาต่อสิทธิ์อันนี้ ไม่ใช่ว่าเป็นพระเจ้า
แผ่นดิน ๕๐๐ ติดต่อกัน ไม่ใช่ชา!

๒๐ วันนรกที่สุท

ถ้าพระเจ้าแผ่นดินสั่งประหารชีวิตคน และเส้าหมองหรือเมตตายท่า.. มึงจะเป็นพระเจ้าแผ่นดินต่อไปได้ไหมเล่า? ไม่ได้! นั่นแหละ.. ถ้าอธิษฐานละฉิ..หายนะมึงนะ.. เอาขันธ ๕ ตักมึงไว้บานเลย เป็นไซ้ของการเกิดเป็นปล้องๆ... แล้วระหว่างไซ้ที่ขาดความดีไปนะ ตอนนั้นมึงมีสิทธิ์ลงนรกอีกเยอะเลยลูก แล้วช่วงลงไปมันเป็นมหากัป เป็นกัปๆ นี่มันเป็นล้านๆ ร้อยๆ ล้านปีนะลูกนะ! ถ้ากรรมหนักจริงๆ เนี่ย พระพุทธเจ้าท่านลงมาตรัสรู้ก็องค์ถึงจะได้ขึ้นมา โอโย! ตาย.. เลย เราเพิ่งได้เป็นพระเจ้าแผ่นดินชาติที่ ๒ โอโห.. แล้วจะไปคืนได้ไง?

นอกจากวันปัจจุบันนี้ ที่ถ้ามถึงอารมณ์พระโสดาบัน และอธิษฐานให้เข้านิพพานในชาติปัจจุบัน... ละเลย! เหตุของการเกิด.. เพราะเกิดแล้วมันสุขกับทุกข์สลับกัน แต่สุขอันนั้นก็สุขที่หล่อให้ติดกับทุกข์ ไปหล่อให้เป็นพระเจ้าแผ่นดิน แต่ก่อนเป็นชาติที่ ๔.. นี่มึงต้องเป็นหม้ออีก ๔ ชาติ แล้วเกิดทำกรรมที่เป็นหม้ออีก ๑๘ ชาติละ มึงก็ไปมีหม้ออีก ๑๘ ชาติ แล้วค่อยต่อชาติที่ ๔ เป็นพระเจ้าแผ่นดินนะ ไม่ใช่ผัวหวานตามตัว หนังสืออะฮิหนานา.. ไม่ใช่

เหมือนกับที่พระพุทธเจ้าทรงพยากรณ์หรือพระอรหันต์ทั้งหลายผู้มีปฏิสัมภทาญาณพยากรณ์ เมื่อถามท่านว่า “อย่างเราทำดีในเวลานี้ ด้วยอำนาจจิตขณะนี้ อีกกี่ชาติถึงจะ

บรรลุมรรคผล อีกเวลาเท่าไร?” ท่านก็บอก “เออ!...ถ้าทำ
ความดีอย่างนี้ทรงตัว ไม่ต้องมากกว่านี้ละ อีก ๑๘ ปีก็ได้
อรหันต์” หมายความว่า...ถ้าบารมี ๑๐ ทรงตัวแค่นี้ ละ
ปัญญาบารมีทำเท่านี้ทุกวันนะ ไม่ได้ลดกว่านี้นะ แล้วไม่มี
ความเลวเข้ามาแทรกนะ ถึงจะได้ตามนี้นะ ท่านเอาฐานของ
ความจริงปัจจุบัน พลังงานปัจจุบันคุณระยะทาง ออกค่าที่เรา
ต้องการ พออยากได้ค่าออกค่าที่เราต้องการ พออยากได้ค่า
แล้วมาคูณปัจจุบัน เขาหารแล้วมาคูณจำนวนปี ถูกไหม?...

แต่ถ้าความเพียรมันน้อยลง วันนี้ท่านพยากรณ์.. รุ่ง
ขึ้นทำแค่นี้ มะริ่งทำศูนย์(๐).. ศูนย์ๆ... ไปเรื่อยๆ แล้วมัน
จะ ๑๘ ปีได้ยังไง? เป็น ๑๘ ชาติ! เพราะตายจากชาตินี้ไปเกิด
ต่อเป็นอะไรเราไม่รู้ไง!..

เพราะฉะนั้นจะบอกว่า เวลาพระพยากรณ์แล้วพลาด
พระไม่ดีนะ.. รู้จักดูกะลาหัวตัวเอง และละอายใจตัวเองไปด้วย
ว่า... ตอนที่ให้ท่านพยากรณ์ ใจเรามีลักษณะอย่างไร? มี
ความคมคาย อ่อนโยน เข้มข้นแค่ไหน? จำค่าของใจอารมณ์
ตรงนั้นไว้แล้วทำให้ได้อย่างนั้นตลอด จะได้ตามนั้น แต่ถ้า
ลดกำลังลง ทางก็ยดไกลถูกไหม?... แต่ถ้าไม่ทำเลยทาง
ก็คดลงข้างล่าง ถูกไหมละ! เรื่องหลักวิทยาศาสตร์แท้ๆ
วิทยาศาสตร์ทางจิต เรื่องกฎของกรรมนี่ ถ้าพูดกันจริงๆ ไม่มี
อะไรมีเหตุผลเท่าพระพุทธศาสนา เป็นเรื่องตรงๆ เลย

๒๒ วันนักทาส

สรุปว่า... เวลาที่มีค่าที่สุดและยอดเยี่ยมที่สุด สำหรับใจเราคือเวลาที่เรากับร่างกายยังมีชีวิตอยู่ คือขณะนั้นมีสิ่งที่เราจะแก้ไขอนาคตได้ มีสิ่งที่เราจะยกตัวจิตใจให้ลอยขึ้นพ้นกระแสกรรมอันนั้นได้ หรือรับหนักเป็นเบา หรือรับเฉพาะความดีที่เลือกเอา หรือไม่รับเลยทั้งดีและเลวก็อยู่ในที่ๆ บริสุทธิ์ก็ยังคงได้เลย ถ้าถามว่า..ได้ยังไง? มันมี.. ไม่ใช่เคล็ด แต่เป็นสัจธรรมที่พระพุทธรเจ้าท่านสอนไว้

คุณคุณนะ.. เวลาเราทำเลวไปเมื่อวานนี้ ใจมันบังคับให้ปากกับกายทำใจใหม่ลูก.. เมื่อทำไปแล้วพอมาถึงวันปัจจุบันนี้ เรานึกจำได้ใจใหม่ว่าเมื่อวานเราทำอะไร ปัจจุบันนี้เป็นสัญญาแล้ว ตัวตนของเมื่อวานนี้ไม่มีแล้ว.. เป็นความจำ ก็คิดปรุงว่า “ฉิบหาย กูตกนรกแน่.. กูอย่างโน้นแน่ อย่างนี้แน่..” ก็เกิดเศร้าหมองขึ้นมา

ปัจจุบันนี้สัญญากับสังขารทำงานถูกไหม? เกิดเวทนาขึ้นมา คือใจเราไปติดอยู่ในระบบของขันธ์ ๕ มันก็เชื่อมกับวิญญูทั้งหมด ที่ทำมาที่ล้านชาติและที่จะรับอีกที่ล้านชาติ มันมีขันธ์ ๕ เป็นสะพาน เป็นสะพานกิเลส สะพานไฟที่เชื่อมเท่านั้นเอง

ถ้าใจดวงไหน เขาไม่เกาะอยู่ในระบบขันธ์ ๕ เขาถอดระบบออกเสีย ทำลายระบบเสีย แล้วไปอยู่ในระบบซึ่งคนละคลื่นกัน คุณทำอะไรไป.. ใจคุณไม่ใช่ความจำของระบบ คุณก็ไม่

เสิร์ฟหมองถูกไหม?... คุณไม่ได้ใช้ความปรุปรุ่งแต่งแบบของขันธ
๕ เขา.. เวทนาก็ไม่เกาะใจ แล้วก่อนที่จะตายไปยังใช้ปัญญา
ทางจิตนี้ เพื่อหน่วยระบบนี้เต็มที เกิดมาที่ล้านชาตินั้นก็อยู่ใน
เรื่องของรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณสัมผัสกัน เมื่อเกิด
วิญญาณ ก็เกิดเวทนา เมื่อเกิดเวทนาเป็นความสุขความทุกข์
ก็เกิดความอยากทำความเลว.. อยากทำความดี เมื่อทำแล้ว
ก็เกิดเป็นทนายทกรรมรอต่อ เขาเรียกกิเลสบันดาลให้ทำกรรม
เมื่อทำกรรมแล้ว ก็เกิดผลของกรรมคือวิบาก ก่อนวิบากก็คือ
'ขันธ ๕' ใจ! ก็เป็นสมบัติของกิเลสใช่ไหม? ก็ไปเห็น ไปได้ยิน
ไปเกิดความอยาก เกิดทำกรรม เกิดผลเป็นอะไรก็ตาม พอ
มันรับผล ก็คือขันธ ๕ นั้นแล้ว ก็คือคุณอธิษฐานให้ได้ขันธ ๕
ชุดใหม่ ได้แก้ชีวิตใหม่ จะดีจะเลว มันก็ผ่านตา ผ่านหู จมูก
ลิ้น กาย เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ แล้วคุณแนใจแล้ว
หรือว่า คุณจะมีบังคับตาบังคับหูที่รับมาให้ใช้ผ่องใสได้ แนใจ
อย่างไร?..

ถ้าเราเกิดไปเสิร์ฟหมอง แล้วเกิดความอยากค้นหา
ทำกรรมเพิ่ม ไปก่อไอ้ตัววิฆักร กิเลสกับวิบากจักรน้อยๆ เพิ่ม
มา อีกจักรหนึ่ง.. หมุนว่า.. ให้ใจหมุนไปในกฎกรรมใหญ่ของ
วิฆักรสังสาร เหมือนทะเลเตือจๆ ที่หมุนคว้าง เราเกิดเป็นนาใน
ทะเลหนึ่งเดียว ก็คือเป็นกงจักรเล็กในฟองน้ำ หมุนรอบตัว
จิ๊จ๊ว... อยู่ในกงจักรใหญ่

๒๔ วันนททิสฺส

มีไหม.. คนที่จะฉลาดที่จะอธิษฐานว่า.. “ด้วยบุญที่เราทำขอให้เราพ้นจากกองจักรใหญ่ กองจักรเล็กทั้งหลาย และกองจักรในอดีตในอนาคต ขอให้เราพ้นจากสภาพนี้โดยเด็ดขาดเลย” มีไหม? มีแต่บอก “โอย... กองจักรนี้มันไม่รวย ขอให้ได้กองจักรใหม่ที่รวยๆ กว่าเก่าสวยๆ กว่าเก่า จะได้มีกองจักรผู้ขายมาสนใจ กองจักรผู้หญิงมาสนใจ จะได้มีพี่ตยศ จะได้มีตำแหน่ง เจ้าคุณข้างหน้า จะได้มีลาภวาสนา” ก็คืออยากได้กิเลสกรรมและวิบาก

นี่ไม่ได้ชักคอกคนทำบุญแล้วเขาอธิษฐานให้เกิดใหม่ แต่ว่าบอกให้ฟังว่าทำไมพระท่านถึงได้ตัดวิภวภูตตรงนี้ เพราะท่านเห็นว่ามันโง่โง่.. มันหลอกให้เราอธิษฐาน หลอกให้เราเกิดลงไปตรงนั้น “ทำยังไงหนอ..ณ วันนั้นวันเดียวเราจึงจะพ้นจากวิภวภูตอันนี้ได้?” พระพุทธเจ้าไม่เคยบอกว่า “ทำอย่างไรหนอ พຽນนี้เราถึงจะพ้นจากสังโยชน์ได้.. ไม่มี! เพราะพຽນนี้เราอาจจะตาย

ทำอย่างไรหนอ ณ บัดนี้เราจึงจะพ้นได้? วิถีพ้นก็คือว่าเมื่อคุณมีรูป คือร่างกายนี้ แล้วมันมีประสาททางตา หู จมูก ลิ้น..อยู่เนี่ย เขาเรียกวิญญาณไปสัมผัสรูป เสียง กลิ่น รส แล้วมีตัวสัญญาเหมมโมรี จำได้ว่ามันทำอะไร.. มีสังขารปรุงแต่งได้ให้เห็นว่าสวयงามอย่างไร แล้วมีเวทนาด้วยสวยสุขสวยทุกข์

รูปอันนี้คือร่างกายเนี่ย.. มันมีนามธรรมอีก ๔ อย่าง
ฝังอยู่ เป็นไมโครชิพ (เปรียบเทียบนะ..) รวมกันเป็น ๕ อย่าง
รูป ๑ นาม ๔ มีรูปต้องมีนามธรรมอยู่ แต่นามธรรมจะสมบูรณ์
ไม่สมบูรณ์ ฉลาด.. คล่องแคล่ว ไม่คล่องแคล่ว อยู่ที่อริยฐาน
มา (แต่บางคนฉลาดกว่า ลงนรกลึกกว่าคนหัวขี้กม ก็มันปฏี
ต ปรีชาๆ ทำอะไรไปเลย.. พิศดารกว่าเขา ผลก็พิสดารกว่า)
เพราะฉะนั้น เมื่อเรารู้ว่ามีรูปเพียงใดนามทั้ง ๔ อย่างก็เชื่อม
ต่อกันเข้ากับรูป สมมติว่ารูปมันมีช่องอยู่ ใจเราก็ก๊เสียบปลั๊ก
เข้าไปในรูป คิดว่ารูปนี้เป็นตัวกูของกู เวทนา สัญญา สังขาร
ก็เป็นมึงของมึงด้วย ถูกไหม? ตากข์ของๆ มึงไปถูกรูป ใจเนี่ย..
(ขี้ที่ลูกตา) เหมือนกลิ้ง ๒ กลิ้ง มันไปเห็นรูปมา (สมมติ
เราเป็นคนฉลาด) เราจับกลิ้งอันนี้ดู เหมือนดูทีวีจอทีวี. เออ!
แพนกลิ้งไปดู อ้อ..รูปนี้.. จอมันเห็นรูปแล้วก๊ดับไป เสียงที่เข้า
มามันก๊ดับไป กลิ่นเข้าจมูกก๊ดับไป รสเข้าลิ้นก๊ดับไป สัมผัส
ระหว่างตัวรูป คอมพิวเตอร์กับคอมพิวเตอร์เขาก๊ดับไป แล้วใจ
เราไปเกี่ยวอะไร กับมันล่ะ.. ถ้าไปเผลอคิดว่ามันเป็นตัวเราของ
เราก็คือว่า ไปรัก ไปโลภ ไปโกรธ ไปหลงแทนมัน / เพราะมัน..
ก็ทำกรรมแทนมัน / เพราะมัน.. ก็ไปรับกรรมแทนมัน / เพราะ
มัน.. เพราะถ้ามันตายมันแตกดับไป มันไปเป็นดิน น้ำ ลม ไฟ
อย่างเก่า แต่ใจนี้!.. มีเจตนาของความงออริยฐานขอไปเกิด
ใหม่.. ใจตัวนี้ที่ไปเกิด ตกนรกแทน เป็นพระเจ้าแผ่นดินแทน

๒๖ วันนททิสต์

มัน เป็นหมาแทนมัน เป็นมนุษย์แทนมัน

พระท่านถึงบอกว่า.. คนจะตัดกิเลสไม่ใช่พรุ่งนี้! ต้อง ตัด ก่อนตาย ก่อนตายในชาตินี้ แล้วคุณคิดว่า คุณจะตายได้ ตอนไหน คุณตัดตอนนั้นแหละ.. ถ้าแน่ใจอีก ๙๐ ปีตายค่อย ไปตัดตอน ๘๙ ปี ๑ เดือน ๙ วัน ก็ตามใจมึงเหอะ.. ถ้ามึงแน่ใจ ฆาตคนนั้นนะ แล้ว ถ้าตอนนั้นเดินไม่ไหว ตามองไม่เห็น ฟังอะไร ไม่ได้ยิน.. จะว่ายังไง.. เล่นโยคะก็ไม่ได้อย่างเนี่ย..

เพราะฉะนั้นในวันนี้เรา มีรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส.. เรา มีรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณอยู่ ณ บัดนี้ จงเอามา ตั้งอยู่เฉพาะหน้าแก้ไขของเรา อาศัยเป็นเครื่องระลึก เครื่องรู้ ให้เห็นถึงคุณเห็นโทษ.. แล้วจงใช้มันให้คุ้มค่าที่สุด ให้ละ ความเลวออกจากใจ อาศัยมันทำความดี เพื่ออาศัยมันให้เห็น ความจริงและให้ใจผ่องใสขึ้นมา อย่าเกียจคร้านเป็นอันขาด!

ถ้าเราตัดรูปไปจากใจได้ เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ไม่ต้องตัด.. เพราะรูปฟังมันฟังอยู่แล้ว คอมพิวเตอร์ เนี่ยชักไฟออก.. ชักปลั๊กออก หจิก! ไซ้ใหม่ลูก.. ให้มึงอธิษฐาน มาเลอเลิศขนาดไหน เป็นแซมเปียนโลก มีสมองสองยางอะไร ก็ช่างเหอะ.. สามารถจะจำได้มากกว่าคนอื่น เมมโมรี่ของมึงจำ ได้มากกว่า คอมพิวเตอร์ ๑๐ เครื่อง ชักไฟออก ตาย! ..ถูก ไซ้ใหม่ลูก เหมือนพอลมหายใจออกจากตัวปั๊บ! ก็หมดโอกาสใช้

เพราะฉะนั้น ถ้าหากเราไม่พอใจในรูปเสียได้ เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ก็ทำร้ายใจเราไม่ได้ ท่านถึงบอก.. “จงพึงรูปเสียให้ได้” หลวงพ่อ (หลวงพ่อกุญชร วัดท่าซุง) ท่านว่า “จงพึงร่างกายเสียให้ได้” จะง่ายกว่า.. ถ้าไปพุดรูปนาม นามรูป ถ้าไม่เข้าใจจะเอียดยอด่างนี้ ตัดไม่ถูก แล้วเวลาไปตัด เขาไม่ได้ตัดตัวเวทนานี้ เวทนาไม่มีตัวตัดนะ ไม่น่ารังเกียจอะไร มันไม่มีตัวนะ มองก็ไม่เห็น มือก็จับไม่ได้ นานๆ มันจะเผ่ว มาให้ วิญญาณทางกายสัมผัสเป็นเวทนาหน่อย.. ไข่ไหม?... สัญญา..มันจะไปตัดอะไร มันมีอยู่ ตรงไหน เอาอะไรไปตัด สังขารนี้มันจะไปตัดตรงไหน การปรุงแต่งด้วยอารมณ์ต่างๆ มันคิดอย่างนี้ เคยว่ามันก็ไป.. มันตัดไม่ทัน จับขึ้นเฉียงเดียว มันก็โคตไปอีกแล้ว วิธีเดียวที่จะตัดก็คือตัดตัวนี้.. ตั้งแต่หัวจรดตีน ตีนจรดหัว มีหนังหุ้มอยู่โดยรอบ.. วันบวชใหม่นะ พระอุปัชฌาย์ท่านให้กรรมฐานว่าเกศา ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง.. หนัง ฟัน เล็บ ขน ผม เห็นขันทอนแล้วก็ดูว่า ‘ผม’ นะตายแล้วก็เป็นอย่างไร ‘เล็บ’ เป็นอย่างไร ‘ฟัน ฯลฯ’... แล้วลึกลงไปถึงเนื้อ เอ็น กระดูก เยื่อในกระดูก มีหนังหุ้มอยู่โดยรอบ หัวจรดตีน ตีนจรดหัว อากาโร ๓๒ นะ ดูสิว่า..รูปนี้! มันประกอบด้วยของ ๓๒ อย่าง ส่วนที่อ่อนก็เป็นนา ส่วนที่แข็งก็เป็นดินนะ รวมเป็นธาตุ ๒ แล้วมีลมกับไฟ เป็นธาตุ ๔ มี ๓๒ ชิ้นทั้งหมดเนี่ย มีส่วนไหนบ้างที่จะแยกส่วน ออกมาเฉพาะส่วนเดียวแล้ว

๒๘ วันนททิสฺส

มันเป็นผู้หญิงผู้ชาย? ถึงเฉพาะปอดออกมาห้อยเล่น มีไหม
ปอด มีความเป็นพระอยู่ตรงไหน? สิ่งขมุกขมุก! ออกมานี่ ขมุก
คนแก่ ขมุกพระเนี่ยเอาไปป้ายไว้ เรียงกันแยกไม่ออก..

เขาให้แยกอย่างนี้ ว่าร่างกายของทุกคน.. กองสังขาร
นี้ คูให้ศีลแล้วใจมันจะสลด มันจะไม่หลงทำอะไรเพื่อมัน.. เพราะ
มัน.. แล้วยังจะคิดซ้ำไปว่า นอกจากสกปรกขนาดนั้นแล้ว มัน
ตายย...!! มันตายแล้วมันเน่าหนอนออกถ้าตายแล้วมันก็ไม่ตก
นรก มันก็เป็นปุ๋ยเข้าต้นไม้ไป เข้าต้นไม้ก็ตายต้นไม้ก็ตาย
ให้พระ ให้หมากิน ให้คนเลวคนดีกินต่อ ก็ไปเป็นส่วนหนึ่งของ
ไค ส่วนหนึ่งของทางหมาตัวนี้ ของผมคนส่วนหนึ่ง ของหู
ผู้หญิง ขมุกผู้ชาย.. ร่างกายที่เราใช้..มันไม่ใช่ของเราเลย พอ
ตายแล้วมัน เป็นธาตุ ๔ ไป ให้ใจซึ่งลงมาเกิดเอาไปผสมใช้ต่อ

เพราะฉะนั้น.. ควรหรือ? ที่เราจะเห็นแก่รูปๆ หนึ่งนี้
เห็นแก่เวทนาประจำปนี้ อยากได้ความสุขเวทนา ไม่อยากได้
ความทุกข์เวทนา ถึงกับละเมิดศีลไปทำร้ายคนอื่น ๕ คนอื่นเขา
ไปแย่งทรัพย์สินหรือผิวเมียเขา มา เพื่อให้เวทนาของร่างนั้นมัน
สม ปรารถนา หรือทุกข์เวทนามันมีอยู่เนี่ย.. มันอยากบอ
ออกไป มันไปแย่งเขา มา มันไปฆ่าเขา มาบออย่างนี้.. ควร
หรือ? ที่เห็นแก่ร่างกายที่กำลังจะตายและกำลังจะพัง ถึงขนาด
ผิดศีล ให้ใจเราต้องไปเวียนว่ายในวัฏสงสาร.. อะไรต่อ.. นี่คือ
การพิจารณาวันนี้ให้ได้!

พอ(พิจารณา)เหนื่อยก็เอาแล้ว..“สมเด็จพ่อ! ปัญญา
ลูกมีแค่นี้และขณะนี้ลูกขอเปลี่ยนมาจับลมหายใจ ร่างกายมัน
ยังไม่หลับ ก็ขอเดินทรงอารมณ์อย่างนี้ไปหน่อย..พุทโธ พุทโธ”
คือเอาตัวผลที่เราพิจารณาแล้วมาจับลมหายใจ เพราะไม่รู้ คิด
ออกไม่ออก ลูกเอาผลตรงที่ลูกเข้าใจแล้ว นั่นเขาเรียกผลของ
ปัญญา.. คือตรงนี้.. ตรงอารมณ์ที่ทรงอยู่ขณะนี้ “จะทำอะไร
ลูกมั่นใจว่าใจลูกคิดอย่างนี้แล้ว ไม่ยอมหลุดจากความคิดอันนี้
แล้ว คุณภาพของจิตลูกมีผลรวมอยู่ตรงนี้แล้ว” ให้อธิษฐาน
อย่างนี้ ตายก็ตายด้วยอนัน “จะเผละอะไรไปลูกขอเอาอารมณ์
นี้เป็นอารมณ์อธิษฐาน เป็นอารมณ์รวบยอด” แล้วก็ยืน เดิน นั่ง
นอน คิดเป็นอารมณ์นี้

พอมันเริ่มโกรธ มันจางลงจากของเดิม “ฮี้.. นี่เราไป
เกาะร่างกายแล้ว มันแย่อย่างนี้แล้ว สมเด็จพ่อ! ทำอย่างไร
หนอถึงจะพ้นในขณะนี้ได้..” ก็ทำใหม่... ทำเหตุอย่างไรมล
เกิดอย่างนั้น จำเหตุกับผลไว้ อยากได้ผลอย่างไรก็ทำเหตุ
อย่างนั้น ภูวกำลังทำเหตุอย่างนี้แล้วมันจะพังช้าน ก็อย่าไป
ทำมัน.. ละเหตุนั้น เสียแล้วไปทำเหตุแห่งกายคตาฯ เสีย..
เออ! หลีกแท้.. เหตุผลแท้ๆ เลย..

เพราะฉะนั้น.. สรุปว่า เวลาที่เราจะปล้มใจและจิตใจ
ที่สั่นไหวอันนี้ ขณะนี้.. ด้วยขั้น ๕ ชุดนี้ ด้วยใจดวงนี้ ไม่ต้อง
ไปน้อยใจ..บุญกุนน้อยไม่ได้บวช เป็นผู้หญิงผู้ชาย พรรษาน้อย

๓๐ วันนันทิสุต

พธูมาก ไม่ใช่.. น้อยใจให้ไง! เพราะว่าใจเราคือใจเรา.. น้อย
อย่างไรหรือว่าเคลิ้มอย่างไรมันก็คือใจเรา.. ของจริงมีอยู่แค่
ไหนก็แค่นั้น ใช้มันพิจารณาร่างกายเสีย..

ร่างกายที่เราจะละก็คือร่างกายที่ใจเรารักษาใจใหม่ละ?
เออ.. มันก็เรื่องของเรา มันก็พอใจอยู่แล้ว ศิลที่ต้องรักษาคือ
ศีล ที่ใจ เราเข้าใจใจใหม่เล่า?.. ไม่ใช่เกี่ยวกับใคร ไปเทียบกับ
คนอื่น ไม่ได้! โง่ตายเลย..

อย่างที่ท่านเคยบอกหลวงตาม้า.. “กิจกรรมทั้งหลาย
ถ้าทำเนื่องด้วยวัตถุด้วยร่างกายแล้ว มันอิจฉากัน มันจะโกรธ
กัน มันจะรักกัน” เช่น.. ซื่อเทพดีกว่ากันซื่อแวนตาดีกว่ากัน
มันอิจฉาได้นะ.. ใจใหม่?.. ถูกใหม่?.. แล้วเราต้องชวนขาย
เหนื่อยยาก ทำบาปมาเพื่อจะทำความอื่นนี้ แม้แต่ทอดกฐิน
ผ้าป่าก็ตาม เถอะ.. อธิษฐานเพื่อเกิด อันนั้นทุกขะ ยิงแข่ง
กันแข่งบุญ.. ดูถูก มีมานะกัน

แต่ถ้าใครก็ตามนั่งอยู่.. แล้วคิดว่า “เราจะนึกถึงศีล
ในใจเรา ที่เราทรงอยู่ เราจะไม่วะเมิตออกไปทำร้ายคนอื่นเป็น
อัมมชาต” อย่างนี้แย่งกันไหม?.. ต่างคนต่างประคองศีลแล้วไม่
ละเมิต ไม่ทำร้ายคนอื่น นี่ไม่ต้องไปแย่งกับใคร ถูกใหม่ลูก!

ทำไม.. ความดีที่ยอดเยี่ยมนขนาดนี้ มนุษย์มันไม่ทำก็
ไม่วู?.. ไม่ได้โลภ โกรธ หลง ด้วย.. ทำละเว้นด้วย.. แล้วคิดว่า
“พุทโธ โอ! ศีลของลูกขนาดนี้ยังนึกถูกช่องถูกจังหวะยังอึดใจ

เบิกบาน ขนาดนี้หนอ.. ถ้าศีลของพระอรหันต์จะขนาดไหน
 หนอ.. ถ้าศีล ของพระพุทธเจ้าจะขนาดไหนหนอ.. โอ..เราเข้า
 ถึงธรรมคือ สีลanusสติหน้อยเดียว เข้าใจเลยว่าพระอรหันต์กับ
 พระพุทธเจ้านี้ ยอถเยียมอโปมาโนขนาดไหน” แล้วก็ภาวนาว่า
 พุทโธ.. ธรรมโม.. สังโฆ..ก็ได้ ใจเราเนี่ยถึงคุณพระพุทธเจ้า
 ด้วยใจเราเอง ต้องไปแข่งกับใครไหม?.. ต่างคนต่างทำนะ..
 เขาจะฉลาดใหม่ว่า “มึง อย่างนี้มากกว่ากูนะ มึงอย่างนี้ถึง
 พระเศียรนะ..กูกำลังจะนึกถึงคอท่าน” ไม่มีใครเขาบ้าหวงกัน..
 “ห้ามนึกถึงพระโมคคัลลานะของกูนา..” ไม่มีใครเขาบ้าอย่าง
 นั้นนะลูก..นึกถึงด้วยใจต่างคนต่างนึก! ทำไมมนุษย์มันถึงไม่
 ทำสิ่งซึ่งพึงทำได้โดยชอบ โดยไม่มีประมาณ.. หลับ ตื่น ยืน
 เดิน นั่ง นอน ทำได้.. คนอื่นก็ไม่ว่าไม่ฉลาดว่าเราคิด.. เออ..
 เราคิดว่าพระนิพพานเป็นที่ไป พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่าน
 อยู่อย่างไร.. เราจะอยู่อย่างนั้น ถ้าตรงนั้นมีศัพทที่سمىว่ามี
 ‘วิมาน’ เรามีหน่วยวิมานตรงนั้นของเราหลังหนึ่งหน่วยหนึ่ง..
 ถ้าพระอรหันต์อยู่อย่างไเราจะอยู่เหมือนท่านนั้น พระพุทธเจ้า
 ท่านอยู่อย่างไรไปแล้วแต่ ท่านสอนมาอย่างไร.. ท่านเห็นสมควร
 อย่างไรท่านก็สอนเราเอง เราจะอยู่ในนิพพาน เหมือนพระพุทธ
 พระธรรม พระสงฆ์มนนแหละ!

ถ้าต่างคนต่างคิดอย่างนี้.. ต้องไปแข่งกันใหม่ว่า
 วิมานทำด้วยปูนตราเสือราคาขึ้น ของมึงทำด้วยตราดอกบัว

ต้อยกว่า กู ไม่มี..จ! เขาคิดอยู่ในใจ ไข่ใหม่ลูก เออ..แล้วต่าง
คนต่างทำ ก็คิดถึงร่างกายที่ใจเราอาศัย หัวมึงนะ..จรถตีนมึง
มีหนึ่งมึงหุ้มอยู่โดยรอบ มึงพิจารณาแล้วคำมันให้ตาย ใครเขา
จะมาโกรธมึง ไข่ใหม่เล่า?.. พิจารณาว่าตายแล้วมึงจะพันทกข์
อย่างไร ใครเขาจะมาอิจฉามึง.. ต้องไปแย่งไหม?.. “เตี้ยวกู
ขอยืมร่างมึงมึง.. ขอยืมมาให้มึงตายหน่อย กูจะได้สบายใจ”
มีใครบออย่างนี้ไหม? ไม่มี..

ทำไมหนอ?.. พระพุทธเจ้าเราสอนขนาดนั้น ครูบา
อาจารย์เราสอนขนาดนั้น กรรมซึ่งทำได้โดยชอบด้วยกุศล ด้วย
ความฉลาด อันไม่มีเหตุของความรัก โลภ โกรธ หลง เลยเนี่ย..
ทำไมไม่ทำหนอลูก?.. ทำไมไม่แข่งกันทำตรงนี้ ถ้าเรารู้คนๆ นี้
เป็นคน ที่เบื่อหน่ายร่างกายแม้แต่ร่างกายตัวเอง มีศีลบริสุทธิ์
เคารพพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ มีพระนิพพานเป็นที่ไป แล้ว
มีความเมตตาปรานีต่อเพื่อนทั้งหลายเนี่ย.. เขาไปนั่งหลับตา
ลืมตา ตรงไหนเราก็อยากนั่งใกล้ๆ เขาไข่ใหม่? เพราะทรัพย์สิน
เรา ลูกเรา ผู้เรา เมียเรา ไม่มีวันเป็นอันตรายเพราะดวงจิตที่
คลุมกายอันนี้ของเขา และคนที่ทำกรรมอนันนยังเป็นที่รักของ
มนุษย์.. แม่หมากยิ่งรัก.. พรหมเทวดากับพระย่อมรักเป็น
ธรรมดา ย่อมคุ้มครองเป็นธรรมดา

เพราะฉะนั้นท่านถึงบอกไป.. “ธรรมย่อมคุ้มครองผู้
ประพฤติธรรม” ธรรมนี้หมายความว่า เข้าใจผลรวมอันนั้นนะ

นึกถึงความตาย มีศีลบริสุทธิ์ เคาะพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ ปรารภนาพระนิพพาน แล้วมานึกถึงความตายในปัจจุบันให้มากเลย.. ทำลายรูปนี้ให้ได้เลย ทำลายรูปให้ได้เลย.. ศีลเป็นนามธรรมที่มีอยู่แล้ว มองไม่เห็น! มีอยู่แล้ว.. นึกเมื่อไรก็นึกได้เมื่อนั้น เขาเรียกคนใจถึงตลอด ไม่ยากไม่ลำบาก ศีล ๕ ข้อ, ๘ ข้อ, ๑๐ ข้อ, ๒๒๗ ข้อ.. ต้องไม่ยากไม่ลำบากนะ นึกเมื่อไรก็สบายใจเมื่อนั้น มันมีอยู่แล้ว เขาเรียกสมบัติทิพย์ ไม่ต้องแบก!

เท่านั้นก็ได้แล้ว เหมือนกับดอกไม้ทั้งป่าเนี่ยนะ เราไม่ต้องไปเอากลิ่นดอกไม้ใส่กระป๋องนะ อยากดมเมื่อไหร่ก็ได้กลิ่นเลย ใจใหม่?.. เมื่อไหร่ก็ได้.. หรืออยากจะดมขี้หมาเมื่อไหร่ก็ได้ ไม่ต้องเอาขี้หมามาไว้ในบ้าน เออ..ใจใหม่ลูก! เพราะฉะนั้นเรื่องของสมบัติที่เป็นทิพย์ คือศีลที่บริสุทธิ์ เรานึกเมื่อไหร่เราก็ไม่ละเมิด พระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ นึกเมื่อไหร่ก็รักท่าน ใจใหม่?.. พระนิพพานนึกเมื่อไหร่ก็ปรารถนา อย่างนี้ไม่ต้องแปล ตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้ ตัวตายในน้ำตัวตายในไฟ ของดีนี้ไม่ได้เกี่ยวกับร่างกาย อยู่ในใจเรา คือสิ่งเหล่านี้.. แต่อย่างร่างกายนี้ (ขี้น้ำออกหลวงตา) ตกน้ำไม่ไหลตกไฟไหม้.. ฮะ..ฮะ ลูกเอาผ้าผืนนี้มาซักตากน้ำใหม่ไฟได้ เสียใจได้ สิ่งเหล่านี้ใจเราอาศัยชั่วคราว

๓๔ วันนททิสฺส

ก็ต้องถามว่า ทำไมหนอ.. พ่อแม่ครูบาอาจารย์มี พระพุทธเจ้าเป็นต้นสุดกรุณาเมตตาสั่งสอนไว้ “จงพิจารณา สังโยชน์ ๓ ไว้ลูก..แล้วจะมีความสุข” ทำมัย..ไม่เข้าใจกัน? ถ้า คุณผ่นถึง สังโยชน์ ๕ สังโยชน์ ๑๐ คุณบ้า แล้ว! คุณต้องเอา ของใกล้มือก่อน บั้นไคมี ๑๐ ขึ้น คุณต้องพยายามก้าวทีละ ขึ้นให้มันใจ คุณอยู่ชั้นที่ ๑ นะ แล้วเกาะชั้นที่ ๓ ไว้เนี่ย..โหน โถงเตงอย่างไร คุณถึง ๑๐ ขึ้นแน่!

แต่ถ้าคุณบอกว่า..” โห้ย.. ๓ ขึ้นชี้ไก่.. พระโสดาบัน.. (ขอประทานโทษ) ชี้ไก่.. ภูตองพระอรหันต์ปฏิสัมภิทาญาณ” แล้วคุณก็นั่งจับฉนวนฟุ้งไปฟุ้งมา ไม่ยอมวิ่งขึ้นบันได มันโง่ หรือฉลาด..หา! ไม่เอาเสียวันนี้.. ไม่ขึ้นบันไดวันนี้แล้วจะไปรอ ขาดิหน้ากูจะขึ้น บันไดทั้ง ๑๐ เลย มันมีเรื่องอย่างนี้ไคที่ไหน.. ทุกองคตองขึ้นขึ้นตนก่อนทั้งนั้น.. ไช้ไหม? คือศีลต้องบริสุทธิ์ แล้วต้องบริสุทธิ์เดยวันด้วย! เมื่อวานยังไคเป็นเรื่องที่ทำได้ แล้วแกไคได้.. สมน้ำหน้า ให้กลัวผลข้างหน้าไว้ คนกลัวนะ เขาไม่กล้าเกิด เกิดแล้วฉิบหายแน่..” คนอย่างกูเนี่ย เกิดแล้ว ระบายานตาเถรแน่กู ไม่กล้าพูดและไม่กล้าคิดถึงเลย ความ เลวในอดีตเนี่ย.. ไม่ยอมมคิตเลย เพราะคิดด้วยสัญญาที่โง่ เสียวสยองข้างหน้าทั้งนั้นเลย ไม่ยอมมคตปุมคูฉลข้างหน้าเลย” ให้ละอายผลที่ทำไปแล้วและกลัวฉลอื่นนี้ ละอายเพราะว่าจะไม่ ทำตรงนี้อีกในบัจจุบัน และผลข้างหน้าที่จะตามมาเราจะไคไม่

เกิดอีก เขาตัดกันตรงนี้ ตัดตรงอารมณ์ปัจจุบัน

ถ้าคุณไปเล่นฉานเล่นทิพย์จักขุญาณ..มันล่อให้คุณ
เพลินอยู่ไง มันจะให้คุณไปได้กิเลส กรรม วิบาก ที่เป็นพรหม
เป็นเทวดา ก็ยังมีเชื้อที่ยังต้องเกิดตามิชนธ์ ๕ ต่อ เป็นพระเจ้า
แผ่นดินอีก ๕๐๐ ขาติ เหลืออีก ๔๔๔ ขาติ หมายความว่า ๘๔๔ ยัง
ไม่ได้ใช้ขาติเขานะ.. (เข้าใจคำว่า ‘เกิดมาใช้ขาติ’ เลยใช่ไหม)
อธิษฐานขาติไว้ ทำเหตุเพื่อให้ได้ขาติ มึงไม่มาใช้ยังงี้ละ..
ของงี้ มึง มึงปลูกไว้นะ ใครเขาจะใช้เล่า! ถ้าจิตยังมีเชื้อมิชนธ์ ๕
อยู่ ต้องใช้ขาติจนกว่าจะสิ้นขาติขาดเชื้อ! (เออ..เนี่ย! คำของ
ท่าน คำโบราณ ขาดเชื้อต้องการขาติ) ขาดมันจะขาดตอนนะ..

ใช่ไหม!.. เห็นแล้วเสียนะ หลวงตาก็เสียว.. ไม่ใช่
วางใจได้ คนที่มีหิริโอตตัปปธรรม.. ความละอายกับความกลัว
ไม่ใช่ ของต่ำนะลูก! เป็นของที่ทำให้ใจบริสุทธิ์ได้ในปัจจุบันนะ
ลูกนะ เขาเรียก เทวธรรม เป็นธรรมะของเทวดา เทวดานี่ศีล
๕ ต้องบริสุทธิ์ด้วยนะ.. ก่อนตายนะนะ ไม่งั้นไปเป็นเทวดา
ปลายแถว มีอานุภาพนิดเดียว.. เทวคามิฉาภิภูมิจึงเกาะอยู่
ต้นถ่างอกถ้างเขียวนั่น.. ฮะ..ฮะ.. ต้นไม้ใหญ่กั้นกับเขา
ไม่ได้ ปล่อยให้..ตอนตายนึกถึงบุญน้อยเดียว มองเห็นพระพุทธรูป
น้อยเดียวแล้วก็ตายเลย อย่างนี้.. ก็ไม่ได้ผลน้อยเดียว
(อืม.. นิทานเทวดา เลยลืมเรื่องจะพูดเลย!.. กรรม)

๓๖ วันนิตที่สี่

เพราะเราพูดกันตรงๆ อย่างนี้ มันรู้เลยใช่ไหมลูก.. ชีวิตที่ผ่านมาทำร้ายใจตัวเองล่วงหน้าเอาไว้เยอะเลย บอกว่า “ความดีผมก็ทำ..” ก็ถูก! แต่ว่าเป็นความดีที่ต้อง ‘เกิด’ ไปรับไป.. เป็นความดีที่ตักตัวเองไว้ไง แต่ไม่เคยอธิษฐาน “ขอให้ชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย ร่างกายจงอย่ามีแก่กูอีกเป็นอันขาด” ไม่เคยอธิษฐานอย่างนี้ไง..” เอ้า! เกิดอีกสัก ๓ ชาติแล้วกัน เมียยังมีไม่ครบ.. เอาสวยๆ หล่อๆ หน่อย.. เป็นพระโศดบันโกลังโก ละดีกว่า.. เป็นมนุษย์อีก ๖ ชาติ มีเมียได้อีก ๗ คน..” อย่างนี้นะ.. อ้อหือ! ถ้าไปคิดอย่างนี้ ก็ตายเลย! เขาเรียกอนาคตแล้ว ไม่ใช่พระโศดบันแล้ว คิดอยากจะสร้างบ่วงไว้กับตัวเอง เนี่ย.. เพราะเข้าใจว่าปัจจุบันไม่ต้องทำ.. ไข่มุข?.. ปัจจุบันต้องทำ แล้วอย่างพวกเราเนี่ย.. มันจะไปหวังว่าสาวกว่าเดิมหนุ่มกว่าเดิม มันไม่ได้! มันต้องเกิดใหม่ ถึงจะได้ของที่มีคุณภาพมากกว่าเดิม แล้วก่อนจะเกิดใหม่นั้นจะแน่ใจได้อย่างไรว่าจะได้มาอยู่ในเขตพระพุทธศาสนา แน่ใจใหม่เล่า.. ว่ากรรมเลวที่เราปลุกไว้ตั้งแต่บ่าใหญ่ มันจะทิ้งเราไปไหนบ้าง?

อย่าเสี่ยงแม้แต่ชาติเดียว ชาติเดียวก็ยังไม่เสี่ยงกับมัน.. เพราะกูเชื่อชาติหน้า กูถึงได้พลาดมา แทนที่จะได้ไปพระนิพพานสมัยสมเด็จพระที่นั่งกร, สมเด็จพระพุทธกัสสปหรือสมเด็จพระโกนาคนัน นั่นนะ มีสิทธิ์หมดเลย! ที่กูต้องมาถึงเนี่ย.. เพราะกูบอก “ชาติหน้าเถอะวะ..” หรือ “พรุ่งนี้เถอะวะ

ทั้งนั้นเลย..” มันล่อให้เราอยู่ในตรงเนี่ย.. แล้วมันล่อด้วย
ความดี ใครเขาจะล่อด้วยความสะดวก “ฮือ!.. ไปชาติหน้าดีกว่า
ชาติมะรีนมึงเป็นพระเจ้าแผ่นดิน แต่ชาติหน้ามึงไปตกอเวจีกับ
กูก่อน..” มึงจะไปโหมละ ถ้ามันบอกอย่างนั้น มันไม่เอาความ
เลวล่อเราหรอก มันจะเอาความดีล่อ

“ไป.. ไปทำบุญกันทำบาปไปแล้วไม่เป็นไร สร้างระมิง
ทองด้วยกัน ต่อไปชาติหน้าขอให้เกิดเป็นนักร้องเสียงใส คน
ได้ฟังแล้วรักเยียวแตกทุกที..” มันจะล่อให้เกิด ก่อนจะเป็น
นักร้องมัน ไปเกิดเป็นหมาเสียงดีก่อนนะ หอนเห่าวัดอีตอน
ระมิงตั้งแห่งง.. หอน.. ว้าว..ง..ไป ๘ ชาติก่อน ถึงได้เป็นลูก
ศิษย์วัด มันล่อเรา.. แต่ไม่บอกชาติที่เท่าไร ภูบล่าว?..มันบอก
ว่าจะได้เป็นคนเสียงดี แต่มันวงเล็บว่ากูไม่บอกมึงว่าชาติที่เท่า
ไร ถ้าเสียงดีได้แต่ไป เป็นหมากับกระรอกเสียงดี มึงเอาโหม
เล้า.. เออ.. แล้วไปอยู่ตาลีบัน เสียงดีอย่างงี้ “เฮ้ย..เฮ้ย..ว ว่า
มันง..” เสียงเพราะอย่างนั้นเอาโหมละ? อานิสงส์มันมี แต่เรา
ไปบังคับอานิสงส์ได้ไหม? ไม่มีใครแน่ใจ อย่าเสี่ยงแม้แต่ชาติ
เดียวลูก..

ถามว่าแล้วบอกว่า จะให้ไปนิพพานในชาตินี้แล้ว
หน้าที่อะไรต่างๆ เล้า? โอ้คุณ! ถ้าคุณปรารถนานิพพานใน
ชาตินี้แล้ว หมายความว่าใจคุณไม่ต้องการขั้น ๕ และความ
เลวแล้ว ถ้าเชื่อมั่นยังอยู่คุณต้องเกิด แต่เกิดเป็นพระอริยะ

๓๘ วันนภทิสฺส

ทันที เมื่อจิตมันไม่พอใจฉันนี่ ๕ มันจะมาได้ร่างกายอะไรสักอย่างหนึ่ง ซึ่งไม่หล่อนักหรอก ก็พอสุดลมหายใจและเดินจงกรม บิณฑบาตได้ สังเกตพระก็ๆ เคยเห็นหล่อนาคคารา มีไหม?... เพราะท่านทำลายฉันนี่ ๕ จนกระทั่งไม่อยากจะได้ แต่เชื่อมั่นยังเหลือเชื่อบาปยังเหลือ ถึงมาได้ฉันนี่ ๕ ที่เกิดมาแล้วไม่พอใจ ส่องกระจกที่โต๊ะ..หาว..ไม่ใช่ส่องซ้าย..ส่องขวา.. นั่นแหละมันจะเกิดอีก! ไปส่องนานนะ

ก็ไอ้ขนาดหล่อๆ..นะ เรายังคิด.. คิดว่าพอตายแล้ว ลอกหนัง ยังคิดให้ไม่หล่อ เพราะฉะนั้นพอเห็นด้วยตา เห็นแล้ว ไม่หล่อเนี่ย.. เขาเรียกคนโศกดีแล้ว..แต่ว่าหูต้องไม่ตึงนะ ต้องฟังเสียงธรรมรู้อะไรนะ ตาต้องแจ่มใสที่จะมองสัมผัสได้นะ จมูกก็ต้องได้กลิ่นธูป หรือกลิ่นขี้หมาอยู่ตรงไหนก็พอรู้ว่า อันนั้นควรถวายพระ.. ไม่ควรถวายพระใช้ไหม?... ของเน่าหรือยัง อะไรหรือยัง เามาไว้เพื่อกระทำความดีนะ

รู้อะไร.. ว่าเกิดแม้ชาติเดียวก็เสี่ยงหมดเลยนะ อย่าไปเชื่อใครนา.. ว่าเกิดชาติหน้าแล้วได้ดีแน่ หมายความว่าถ้าหากคุณทำความดีอยู่อย่างที่คุณก้นตอนนั้น.. และแล้วไม่ได้ทำตอนนั้น.. คุณก้นขึ้นบานอย่างนั้น ถ้าคุณทรงความขึ้นบานและความเพียรไว้อย่างนี้ตลอดไปเนี่ย.. ชาติหน้าคุณได้อย่างที่ว่า.. แต่ก่อนจะตายคุณรู้อะไร.. คุณทำคุณภาพอย่างนี้ได้ตลอด ฟุ้งได้แค่ไหน.. มะรึนได้แค่ไหน.. มะเร็งได้ ๓ เท่าตัว อีก ๓ เดือน

หายเป็นติกลับ หมด..แล้ว ค่าออกมามันไม่ใช่ชาติหน้านะ แรง
คุณระยะทาง..(หลวงตาเรียนกลศาสตร์เขย) สมัยก่อนตำรา
ไม่มีอะไรเลยนะ ลูกนะ.. มีแต่ท่องกันทั้งนั้น) เข้าใจเลย! เรา
อยากได้ผลอย่างนี้ แล้วเรามีแรงอยู่เท่านี้ ก็เอาไปหารตัวผล
มันจะเป็นจำนวนระยะทาง ใช่มั้ยลูก!

ถ้ามันอยากให้ระยะทางสั้น มันต้องเพิ่มแรงให้มาก
ขึ้นมา หารเสร็จแล้วหน่วยมันจะเล็กเข้ามา ถูกไหมลูก.. ที่เขา
พยากรณ์ เขาพยากรณ์อย่างนั้นนา.. โอ้หนูนานา.. ถ้าความเพียร
มันมากกว่าเดิมไม่เป็นไร อย่างน้อยที่สุดได้ชาตินั้น เขาไม่เคย
พยากรณ์ว่าชาติที่ ๗ เป๊ะ! พระพุทธเจ้าท่านไม่เคยพูดอย่างนี้
นะ ชาติที่ ๓ เป๊ะ! ไม่ใช่.. ท่านบอกภายใน ๗ ชาติ ถูก
ไหม?..ภายใน ๓ ชาติ.. อาจจะเป็นชาติเดียวหรือ ๒ ชาติ
ก็ได้.. ภายใน! เป็นพระอรหันต์ภายใน ๗ วัน ไม่ใช่ ๗ วัน..พอ
นาฬิกาวินาทีสุดท้ายเป๊ะ เป็นพระอรหันต์ปั๊บ.. ภายใน ๗ วินาที..
อาจจะ ๗ วินาที หรือ ๗ นาทีข้างหน้าก็ได้ อยู่ที่จำนวนความ
เพียรและปัญญาที่มีอยู่ ต้องดูศัพท่นา.. ไม่ใช่ ๗ ชาติ เป๊ยะ!
อะไรอย่างนี้ ไม่ใช่! ไม่เคยมี ศัพท่นานในพระไตรปิฎกมีแต่คำว่า
ภายในหรือไม่เกิน.. หรืออย่างข้าเสริมมาท้าย

มีนายตำรวจคนนึงถามหลวงตา (สมัยนั้นอยู่วัดท่า
ซุง) โอ้ต้อ.. ร้อยตำรวจเอก..มันจับรถอยู่แล้วถามว่า “หลวง
ตาครับ! หลวงพ่อเคยเทศน์..ในตำรากัมมว่า..พระโสดาบันซึ่ง

๔๐ วันนรกที่สุท

เป็นเทวดาอยู่ข้างบน พังธรรมต่อแล้วก็ไปนิพพานได้.. พระสีกิ
ทาคามีนี่.. ตามสิทธิ์แล้วต้องเกิดอีกชาติหนึ่งหรือพระโสดาบัน
อีก ๗ ชาติ ไม่เกิน ๗ ชาติก็แล้วกัน แต่อย่างน้อยต้องชาติหนึ่ง..
ต้องลงมาเกิด ในเมื่อต้องเกิดตามกฎที่พระพุทธเจ้าท่านตรัส
แล้วเนี่ย ทำไมไปต่อบารมีข้างบนไม่มาเกิดรับชั้น ๕ รับทุกข์
เหมือนคนอื่นเขาละ” มีเยอะแยะไข่มโหลก! ใครจะไปตอบได้..
ก็ต้องนึกถึงหลวงพ่อ รูปหลวงพ่อก็คติอยู่กระเจกหน้ารถนี้..
บอก “หลวงพ่อผมจนแล้วเนี่ย.. นึกในใจ ถ้าไม่จับปากผม
ตอบ.. มันเรียกผมว่าหลวงตา ผมตายแน่!”

มันนี่ก็ออก.. นึกออกว่าพระโสดาบันเนี่ย ถ้าหาก
พิจารณาตรึงศีลที่บริสุทธิ์.. ระหว่างจำพวกที่ต้องลงมาเกิด..
กับไม่ลงมาเกิดนี่ ศีลบริสุทธิ์เท่ากัน เคารพพระพุทธ พระธรรม
พระสงฆ์เท่ากัน ปวารณานิพพานในชาตินี้! เท่ากัน(ชาติ
ปัจจุบันนะ.. พระโสดาบันนะ) แต่ว่าเวลาและกำลังปัญญาไม่
เพียงพอที่จะทำให้เชื่อขาดลงได้ เชื่อเหลือเท่าไรก็ต้องสลับ
ลงไป(เกิด)ทำความเพียรไม่เกินกี่ชาติ.. กี่ชาติ.. ที่นั่นชาตินั้น
ที่ท่านทำเนี่ย.. ศีลบริสุทธิ์เท่ากัน เคารพพระพุทธ พระธรรม
พระสงฆ์ และปวารณาพระนิพพานเท่ากัน แต่ความเพียรใน
การตัดร่างกาย และอุบายปัญญาในการตัดร่างกาย ไม่เท่า
กัน..

ถ้าพระโศตบั้นจะอธิษฐานว่า.. “ข้าพเจ้าขอเข้าพระนิพพาน ร่างกายไม่ปรารถนาอีกต่อไปแล้ว ไม่อยากจะเป็นในวัฏสังสาร ขอเข้าพระนิพพานเป็นที่สุด ไม่อยากจะเป็นมนุษย์อีกต่อไป” เทวดาพวกนี้.. พระอริยะพวกนี้จะต้องเกิดมาไม่เกิน ๗ ชาติ เพราะไม่ปรารถนาร่างกาย แต่เชื่อร่างกายยังมีใช้ไหม?...เพราะอธิษฐานรวมๆ

แต่คนที่ไม่ลงมากเกิดเขาอธิษฐานอย่างนี้.. “ข้าพเจ้าต้องการพระนิพพานในชาติปัจจุบัน ข้าเชื่อว่าร่างกาย.. ข้าเชื่อว่าฉัน ๕ จงมีฉัน ๕ นี่เป็นฉัน ๕ สุดท้าย! ข้าเชื่อว่าเกิดมามีร่างกายจะไม่มีสำหรับเร่อีกต่อไป...” นี่! เขาเอาตรงนี้ไปฉัน ๕ นี่เป็นฉัน ๕ สุดท้าย แต่ว่าไปเป็นเทวดาเป็นพระอริยะแล้วฉัน ๕ ยังมีอยู่แต่เพราะอธิษฐานมีฉัน ๕ สุดท้าย เขาถึงมายืนฟังอยู่ ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่งแล้วบรรลุมรรคผล เออ..ไปเพิ่มชนะว่า “ฉัน ๕ นี่ต้องเป็นฉัน ๕ สุดท้าย ชาติเป็นมนุษย์ต้องเป็นชาติสุดท้าย” ถ้าไปเกิดแล้วมันจะมีฉัน ๔..ฉันอะไรก็แล้วแต่เถอะ (เวทนาที่เป็นทิพย์สัญญาที่เป็นทิพย์เขาเรียกทิพย์จักขุญาณ เออ.. มันเป็นทิพย์ไปหมดใจเล่า..) ก็เอาสิ่งเหล่านั้นมายืนฟัง ธรรมอยู่ที่ควรส่วนข้างหนึ่งก็เป็นพระอรหันต์ ไม่ต้องใช้อายตนะอื่นนี้ ใช้มนโวิญญานอย่างเดียว (หลวงตาก็คงตอบไปได้..)

๔๒ วันนททิสฺส

ถ้าเป็นหลักต้องขมวดอย่างนี้ลูก..“ไม่ใช่ข้าขอเข้าพระ
นิพพานในชาติปัจจุบัน ไม่อยากเกิดอีก” ..อ้าว! ถูก..อยากได้
ปัจจุบัน แต่มันเกินวาสนาความเพียรไม่พอ ก็ไปปัจจุบันหน้า
ก็ แล้วกัน เออ..ใช่ใหม่อีก! แต่บอก “ขันธ ๕ นี่เป็นขันธ ๕
สุดท้าย จะไม่มีขันธ ๕ ที่สองสำหรับเราอีก” นี่อารมณ์เกือบ
เท่าพระอรหันต์แล้วนา.. นั่นอารมณ์พระอรหันต์ท่านนะ.. “ขัน
ธที่ว่าขันธ ๕ ไม่มีในเราอีกแม้แต่นิดเดียวไม่มีเลย..” เนี่ยนะ..
แต่ว่าเพิ่งมาอธิษฐานตอนปลายอายุขัยแล้ว.. เวลาไม่เพียง
พอ หรืออุบายปัญญาไม่เฉียบคมพอ ถึงมีเวลามากแค่ไหนก็
เฉือนไป ฟังไป ดูเขาไป ตัดไม่ขาดสักที นั่นแหละถ้าไม่ใช่พระ
อรหันต์ อย่างน้อยก็เป็นสัทธิทาคามี..หรืออนาคามี ดีไม่ดีคือหัต
มรรค คือเชื่อเหลืออยู่ในความกังวลน้อยเต็มๆ ก็ไปต่อข้าง
บน.. พระพุทธเจ้าองค์ไหน เสด็จลงมาได้บรรลุนั่นแหละ.. ที่
ท่านบอกมนุษย์ในโลกบรรลุพระ อรหันต์ ๑๘ องค์ อนาคามี ๔๐
โสดา, สกิทาคา, สรณาคมณฺ์ เท่านั้นเท่านั้น แต่พรหมเทวดา
เข้าถึงอรหัตผลมากกว่ามนุษย์ไม่มี ประมาณคือท่านจำพวก
นี้ไง..ที่เป็นพระอริยะอยู่แล้ว แต่เขายังเหลือค่างเศษ แล้วค่าง
เศษในส่วนที่ไม่ต้องใช้ขันธ ๕ พิจารณาด้วย.. เป็นค่างเศษของ
ทวิภูมิมานะ ของรูปฌาน อรูปฌาน ในสังโยชน์ตัวสูง เออ.. ยัง
ถ้ากามราคะยังมีต้องลงมาเกิด.. สกิทาคามีนี้ ถ้ากามราคะ
ยังมีครองใจอยู่ต้องเกิด ต้องมาทำเพื่อให้เห็นโทษอันนี้ แต่ถ้า

คุณผ่านหลักสูตรที่ขึ้นชื่อว่าขั้น ๕ ไม่มีในเรา แต่ทฎิฎฐิฎมานะ
เนื่องจากเวทนาหรือวาสนาของฌาน.. ของอะไร.. ยังมีอยู่นั่น
แหละ นั่นไม่เกี่ยวกับขั้น ๕ แต่เป็นสังโยชน์ตัวปลาย ๕ ตัว
สุดท้าย

แต่ว่าบางคนก็ออกมาทางตัวต้น แต่เนื่องจาก
อธิษฐานฉลาด “ขึ้นชื่อว่าขั้น ๕ ชุคนี้หรือชุคไหนๆ ไม่มี
ปรารถนาเป็นอันขาด!” แล้วพึงธรรมอะไรพุทธเจ้าองค์ต่อไป
หรือว่ามีพระอรหันต์องค์หนึ่งเป็นพระอรหันต์ปฏิสัมภิทา
ญาณ ซึ่งมีเชื่อของพุทธภูมิที่จะเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
องค์ข้างหน้า แต่ล้าเป็นพระอรหันต์เสียก่อน พรหม เทวตา
รู้คุณสภาพของท่านคืออยู่ เขาจะนิมนต์พระอรหันต์พุทธภูมิไป
เทศน์ (ตอนที่อยู่ในโลกมนุษย์ มีอภิญญาสมาบัติไปเทศน์ที่
ธรรมสภาบนดาวดึงส์ มีอยู่เป็นประจำ..)

หลวงตากพึ่งจากพระเดชพระคุณครูบาอาจารย์ แต่ยังไม่
แน่ใจประจักษ์ว่าพระพุทธเจ้าซึ่งอยู่บนพระนิพพานแล้ว ลง
มาเทศน์ที่ธรรมสภา, ที่จุฬามณี พรหมเทวตาก็น่าจะบรรลุ
มรรคผลตรงนั้นได้ หรือว่าจะต้องให้มิ่งคามาตรัสรู้ แล้วยกขั้น
๕ ของมนุษย์ซึ่งนั่งฟังอยู่ หรือขั้น ๕ ที่ท่านอยู่มายกตัวอย่าง
ให้กระจ่าง ให้มันสลับเผ็ดตรงหน้าเนี่ย! กระแสนั้นถึงได้
คมคายพอที่จะให้เทวตาพรหมเหล่านั้นนั่งแล้วแทงนาย
แล้วให้เห็นโทษย้อนหลังได้ ข้างบนนี้ไม่รู้จักยกตัวอย่างขั้น ๕

๔๔ วันนททิสฺส

ชุตโหนให้เห็น มีที่โหน แขนขา ตับไต ไล่ปอด ไม่มี.. มีแต่ก้อน
เมฆ ที่เป็นทิพย์ ฝอย...ย...หอม...ม.. ไข่ใหม่ลูก.. วิมานก็
สว่าง...ง.. องค์นั้นผ่านมาย้ายบาย.. แว็บ! สว่าง.. มีทุกข
ตรงไหน? ที่จะให้เบื่อหน่าย

เพราะฉะนั้นต้องมาอาศัยเทศน์กัณฑ์ที่ประกอบด้วย
ความทุกข์แท้ๆ ของหยาบที่จะพึงได้ด้วยอายตนะหยาบของ
มนุษย์ ถึงจะถึงใจท่านที่ยังมีเศษค้างค่อนข้างหยาบอย่าง
สิกิทาคามี, หรือโสธำบัน..กระมัง ถึงต้องลงมาฟังอย่างนั้น
ถ้าอนาคตามีไม่ต้องรอ อาจจะต่อข้างบนได้เลย ก็เขาไม่ได้มีเชื้อ
ตรนนี้..(เมื่อตบหน้าอก) เชื้อหยาบไม่มี! มีแต่เชื้อละเอียด.. ที่
พระโสธำบัน.. ตอนที่ยังเป็นมนุษย์เนีย (เป็นพระโสธำบันอยู่
แล้ว) มิ่งพิจารณารูปร่าง.. ร่างกายตัวเองมีทั้งตา หู จมูก ลิ้น มี
ทั้งปัญญา มิ่งยังเอาไม่ขาดนะ ไข่ใหม่ลูก..เห็นโทษแท้ๆ อยู่
นั่น ลุ่นๆ นะ สกปรกนะ ขี้แตกออกมาเหม็นเนีย.. ก็ยังตัดไม่
ขาด แล้วข้างบนไม่มีชี้ให้เห็น มิ่งจะเอาอะไรไปตัด พระโสธำบัน
นี้.. ไม่มีโทษ มีแต่ก็เพลินในฉนวนไข่ใหม่ลูก.. ต้องรอ! รอ
ประกายเจิดจ้าของความทุกข์ เชื้อเพลิงของปัญญาคือ ฌม ขน
เล็บ ฟัน หนัง (ถ้าพลาดไปก็ขอประทานอภัย... เจตนาจะให้
ลูกหลานเข้าใจ ไม่ได้ปามาสา ไม่ได้มุ่งอย่างอื่น)

หลวงตาเข้าใจว่าทางที่ถูกต้อง.. มันคงเป็นอย่างนั้น..
ถึงเกิดมีพระอรธกถาจารย์ พระฎีกาจารย์ มาอธิบายในรุ่น

หลังๆ ที่ห่างจากพระพุทธเจ้ามา ในใจของท่านอาจจะบริสุทธิ์
จากกิเลสตามส่วนที่มีอยู่ แต่การที่คนๆ หนึ่งจะอธิบายความ
บริสุทธิ์ ที่มีอยู่ในใจด้วยภาษามนุษย์เฉย หนึ่งโน้แนยังไม่ได้
เพราะฉะนั้น อรรถกถาหรือฎีกาอธิบายต่างๆ จึงไม่ถูกใจคน
ทุกคนไป เพราะไม่ได้ทำมาลายเนื้อผ้าเดียวกัน แต่ถ้ายลาย
เดียวกันคงจะสบาย เขาจะเข้าใจทันที อาจารย์รุ่นหลังๆ นี่ก็จะ
ได้ผลสำหรับ คนที่ทำบุญในลายเดียวกันมา ทำบาปในลาย
เดียวกันมา มีบุญญาในลายเดียวกันมา จะเข้าใจอุปมาอันนั้น
แต่ถ้าโพล่โพล่ลายกันนี้ จักวิจารณ์ “ไม่ใช่.. ไม่ใช่พระพุทธ
พจน์” ไปเลย.. ไปดูถูกเหยียดหยามเลย นี่ข้อหนึ่ง

แล้วอีกข้อหนึ่งเสียง ไม่อยากให้เกิด แต่ต้องพูดเพื่อจะ
ให้ ไม่ไปดูถูกองค์อื่นหรือท่านอื่น ไ้หนูจำได้ไหมที่สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสถามพระอานนทว่า “ไปไม้ในมือเรากับ
ไปไม้ในป่า นี้อันไหนมากกว่า” ที่ตลาดตตรัสรู้คือไปไม้ในป่า
ทั้งหมดแล้ว ทุกอย่างนี้ตัดขั้น ๕ ได้หมด เป็นพระอรหันต์ได้
หมด... ทุกใบนั้นแหละ แต่ด้วยวิบากกรรมของมนุษย์ในยุคนี้
เพียง กำมือเดียว ก็พอแล้ว คือ ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้น

ที่นี้ไ้หนู! สมมตินะลูกนะ.. (แต่ไม่ต้องไปลุ้นนะ)
สมมติว่า หนูมีกิเลสขำขำตึขำภพ เกินยุคของสมเด็จพระ
สมณโคตม ไปบาปไปบุญอยู่ทางโน้น แล้วมีคนที่มีอิฐฐานด้วย
กันสมัยสมเด็จพระองค์อื่นๆ..ๆ.. ลงมา แล้วเป็นพระอรหันต์อยู่

ท่านส่งกระแสนิจลงมากลุมใจให้พุทธธรรมะ หรือว่าเข้าไปใน
 อารมณ์ก็ตาม เกิดเป็นไปไม้อะไรสักใบ ซึ่งไม่ได้อยู่ในกำมือ
 ของสมเด็จพระคันธี แต่ใช้ตัวคันธี ๕ ได้ ฟังแล้ว “อ้อหือ...”
 อย่าไปถูกถูกเขานะ ต้องดูว่าที่เขาพูดนะ.. อยู่ในหัวใจพระพุทธ
 ศาสนาไหม? พูดเพื่อ ให้ใจละความเลวไหม? พูดให้ทำความ
 ดีไหม? พูดให้ใจผ่องใสไหม? ถ้าอยู่ในหัวใจพระพุทธศาสนา..
 ใช่! ใช่แน่นอน แต่ว่าอย่าไปอยากทำ มันพันวสาพระพุทธรูป
 สวรรค์ จะทำได้เฉพาะพระพุทธรูปสวรรค์ซึ่งมีเชื้อพุทธภูมิแท้ๆ แล้ว
 แก่กล้าแต่หักใจลงมา เป็นพระสาวกเสีย จึงจะสามารถรับ
 กระแส.. ไม่ใช่ไปพันเอาเองนะ! ถ้าท่านไปหาไปมันนอกจากที่
 พระศาสดาองค์นั้นตรัสไว้ ท่านก็ทำลายสรณาคมน์ของตัวเอง
 ไม่มีใครเขาบังคับจิตใจ แต่ว่าอธิษฐานว่า “ท่านใดที่ทำบุญทำ
 กรรมร่วมกับเกล้าหม่อมฉันอยู่ ขอให้ช่วยเข้ามาในนี้..” ช่วย
 เหลือคนโน้นคนนั้นหรืออะไรก็ตาม มันจะมีอุปายบายัญญาเฉพาะ
 หน้าหลากหลาย เอาแบบกันไม่ได้.. แต่อย่าถูกถูกเขา

จงเอาหัวใจพระพุทธศาสนาเข้าไปเทียบ ถ้าอยู่ในหัวใจ
 พระศาสนา แต่ไม่ใช่เรื่องของเราก็มองหน้าด้วยใจ ไม่ต้องยกมือ
 ไหว้ก็ได้นะ..

อย่าไปยุ่งเรื่องคนอื่น ยุ่งเฉพาะความตายเฉพาะหน้า
 ที่ว่านั่นแหละ ให้ละอายของที่เราทำไว้แล้ว และกลัวผลที่เราทำ
 ไป แล้วที่กำลังจะเข้ามาชาติเดียวเสี่ยงไม่ได้เลย ไม่ได้เลย!..

จะสิ้นชาติชั่วโม่งไหน ก็เสี่ยงไม่ได้แม้แต่ชั่วโม่งเดียวเลย ต้อง
อย่างนี้ถึงจะถูกต้อง แล้วต้องอธิษฐานว่า “ขึ้นชื่อว่าขึ้นธ ๕
ชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย ชุตสุดท้ายจะไม่มีขึ้นธ ๕ สำหรับใจเรา
อีกต่อไป” มันจะตกนรกจากเปรตอย่างไร ขออย่างเดียวอย่ามี
ขึ้นธ ๕ อยู่ในใจ ใจได้ ขอให้ศีลบริสุทธิ์ทุกชาติใช้ได้ เคารพ
พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ นับตั้งแต่นี้ไปจนตรบเท่าเข้าสู่
พระนิพพาน ปรารถนาพระนิพพานจนกว่าจะเข้าพระนิพพานได้
อารมณ์ไม่เคยจากตรงนั้นเลย มันจะตกนรก ได้ยังไงเล่า..
ใจใหม่ละ! จะช้าจะเร็วอย่างไร ขอให้เราทรงคุณภาพอันนี้เอาไว้
ให้อยู่

คุเคิดเอนะ! เอาลูก..ไปพักกัน.

๔๘ วันนั้กั้ที่สัท

เหตุทวนนคทสค

(๑๑ ธันวาคม ๒๕๔๘)

ถาม: เมื่อเดือนที่แล้วหลวงตาคุยให้เหตุผลว่า ทำไมวันนี้ถึงดีที่สุด ที่นมีอยู่คำหนึ่งที่คนทั่วไปเขาชอบพูดกันว่า ‘ทำวันนี้ให้ดีที่สุด’ ทำยังไงครับ?

หลวงตา: ถ้าในแง่อื่นหลวงตาไม่รู้ แต่ในแง่เหตุผลทางธรรมก็คือ... ในวันที่เรามีสิทธิ์จะทำอะไรได้คือวันนี้เท่านั้นเอง เมื่อวานมันทำไปแล้วมันแก้ไม่ได้ ถ้าดีที่สุดคือเมื่อวาน วันนี้ไม่ต้องบ่นสิ ก็ทรงความดีที่สุด ให้มาถึงในลักษณะเดียวกัน ใช่มั้ยลูก? มันก็ไม่มีปัญหา มันก็แสดงว่าเมื่อวานยังไม่ดีที่สุด มะวันนี้ไม่รู้จะทำไ้ไรเปล่า เพราะมันอาจจะตายตอนเย็นก็ได้ เวลาที่เราวิ่งเหยาะๆที่จะเพิ่มพูนความดีหรือแก้ไขความเลว ที่ยังบกพร่องอยู่ มันมีวันเดียวในชีวิตของคนทุกคน คือวันนี้เท่านั้นเอง เฉพาะหน้าปัจจุบัน

ที่คนเราประมาท พุ้งซ่าน เสร้าหมองไปถึงอดีต “รู้งี้ก็ไม่ทำอย่างนั้นก็ดี รู้งี้ทำอย่างนั้นก็ดี โอ๊ย! กูก็ทำความดีมามากแล้ว...” อะไอย่างนั้นะ คิดพุ้งไปในอดีต ถ้ามันดีจริงก็

๕๐ เหตุที่วันนั้นดีที่สุด

เป็นพระอรหันต์ไปแล้ว ตีจริงก็รวยไปแล้ว ตีจริงก็หมดหนี้หมดสินไปแล้วใช่ไหมลูก? งั้นก็แสดงว่ามันยังดีไม่ครบ มันก็ต้องมาทำใหม่

ทีนี้อนาศ... จะบอกว่าถ้าวันปีหน้าค่อยทำก็แล้วกัน วันพระขึ้น ๑๕ ค่ำแรมค้ำค่อยทำ ถ้ามันตายตอน ๘ ค่ำ.. จะว่ายังไง? แสดงว่ามรณันก็ยังไม่ใช่วันที่ดีที่สุด เพราะว่ามันไม่แน่มันวณเรชะยิ่งกว่าเมื่อวานอีก เมื่อวานยังได้ทำไปแล้ว.. ใช่มั้ย? แต่พุงันมันไม่มีโอกาสนะลูก! ไม่มีใครมีวันพุงันเลย.. มีแต่วันนี้! ซึ่งผ่านมานครึ่งละ ๒๔ ชั่วโมง ใช่มั้ยลูก? เวลาที่เหมาะสมที่มนุษย์จะทำอะไรก็คือ 'วันนี้'

เพราะฉะนั้นตามหลักของกุศลก็คือว่า ที่เราบำเพ็ญบารมีมาตั้งแต่ต้นนะลูกนะ! เอ็งจะเอากองไชยกก็ได้ มันนานนับไม่ได้ลูก.. ยาว..ว มาถึงนี้! กุศลมันก็เพิ่มขึ้นเส้นกราฟสูงขึ้นมา ใช่มั้ยลูก? พอมาถึงวันนี้ถือว่าผลรวมยอดของกุศลมันก็สูงที่สุดเท่าที่จะสูงได้ เพราะพุงันยังไม่มีอะไรมาเติม

แต่ที่นึกไม่ออกก็เพราะใจมันไหลไปนึกความเลว ก็ทำให้ตามองเห็นแต่ความเลว แต่ความดีที่ตัวเองดู...มองไม่เห็นก็เลยไม่เชื่อมั่นในความดีที่ตัวเองมี หรือทำความดีต่อไม่ถูก เพราะความดีที่ตัวเองทำมา.. ลายไม่เหมือนกันเพราะว่ามีกิเลสมาครองใจเสีย แต่จริง ๆ แล้ววันนี้เป็นวันที่กุศลที่สั่งสมมาทั้งหมดสูงที่สุดเท่าที่จะสูงได้แล้ว ให้ปลื้มใจว่าวันนี้เป็นวันที่ดีด้วยเหตุ

ผลทุกอย่าง ไข่ม้อยลูก? นี่เป็นหลักที่ลัวกันในเรื่องทางโลกนะ แต่ในทางธรรมก็คือว่า ถ้าเราทำกรรมในอดีต เมื่อก่อนนี้ค่าเขาไป เขาเจ็บใจไปแล้ว ก็ไปแก้ไขไม่ได้ ผลก็คือต้องเกิดไปเป็นคนที่ถูกค่า หรือพูดอะไรไปก็ไม่มีใครเชื่อถือ เพราะพูดให้คนขาดความสุมมาตังแต่อดีตชาติ มันเป็นฝ่ายทุศีลไป เกาะใจอยู่ มันแก้ไม่ได้แล้ว แล้วเองจะไปพูดสรรเสริญพระธรรมความดี อานิสงส์ก็คือ พูดอะไรใครเชื่อหมด มันก็ตรองอยู่แล้ว มันก็แก้ไม่ได้ทั้งความดีความเลว มันลงรากไปในวิญสงสารแล้ว ในเนื้อใจเราแล้ว ไม่ต้องไปแก้มันรอนงอยู่ข้างหน้าวนอยู่อย่างนี้ นะลูกนะ!

ในวิญญะมันมีกระแสน้อย ๒ กระแส คือกระแสบุญและกระแสบาป พันกันเป็นเกลียว มันผูกทั้ง ๒ อย่างมา เพราะฉะนั้น ข้างหน้ามันแก้ไม่ได้ จะอยากยังงั้นมันก็ต้องรับผลเต็มเข้าไข่ม้อยลูก? มึงไปบนบานศาลกล่าว่า “เจ้าประคุณทำบุญวันนี้ขอให้บาปเดิมอย่าส่งผลข้างหน้าเลย” ไม่ได้! มันไม่ใช่.. มันต้อง “สาธุ.. ที่ทำบุญมานี้ละ ขอให้บุญใหม่เราผสมกับบุญเดิมได้ มันคงผ่องใสยิ่งขึ้น เมื่อบาปเก่ามาถึงขอให้ใจเรามีสติ มันคง ไม่เดือดร้อนกับบาปเก่า ไม่โต้ตอบกับบาปเก่านอกเขตศีลที่เราเคยทำ” อย่างมากอธิษฐานได้แค่นี้ “ขอเทวดาฟ้าดิน พระพุทธเจ้าเป็นต้น ซึ่งคุมชีวิตเราอยู่ รู้จักเราที่อยู่ โปรดคลุมนจิตรใจของเรา ให้เลือกเฉพาะกระแสกุศล ให้หมายในกระแส

๕๒ เหตุที่วันนั้นเกิดที่สุด

อกุศล ให้มีจิตใจผ่องใสในปัจจุบันด้วยเถิด... ถ้าตายในปัจจุบันก็ขอให้ไปนิพพาน ไม่อยากไปเกิดอีก” อย่างมากก็ทำได้แค่นี้

เพราะฉะนั้นเวลาที่เราจะคิดสลดสังเวชตัวเองในอดีต แล้วก็ไม่อยากจะทำในปัจจุบันเหมือนเก่าเลย แล้วให้มันกลัว ผลเลวข้างหน้าที่กำลังจะมาถึง..ชั่วโง่งหนั้นแหละ! ไม่ต้องรอพรุ่งนี้หรอก อะไรมันจะเข้ามาก็ไม่รู้ เหมือนกับผลกรรมอดีตเดิม ให้ละอาย สลดใจในอดีตที่เราทำเอาไว้ ความดีไม่ต้องนึกถึงเท่าไรหรอก ถ้านึกถึงในปัจจุบัน ดีเก่ามันก็ต่อกันอยู่แล้ว ใช่มั้ยลูก? ถ้านึกถึงความผิดความพลาด มันจะสลดใจ แล้วมัน จะกลัวผลเลวในอนาคต จะทำให้เราคิดว่าถ้าเราเกิดอีก แม้แต่ชาติเดียว ไม่รู้ว่าจะไปเจออกุศลหรืออกุศลข้างหน้า

แล้ววันๆ นึง ขนาดเองเจอพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ชาตินี้ เองตอบโตมัย เองทำเลวกับต่อนไหนมากกว่า? ...เลวมากกว่าลูก อกุศลมากกว่า บาปมากกว่าบุญ แล้วชาติที่เองไม่เจอพระพุทธเจ้าเป็นแสนๆ ชาติ ที่ตามรอบเป็นต๊อบอยู่เนี่ย แล้วถ้ามี ทำบุญมากกว่าบาป มีไปนิพพานพร้อม กับสมเด็จ พระสมณโคตม พอใหญ่ของเราแล้ว เข้าใจมั้ยลูก? นี่ยังห้อยต่องแต่งอยู่ นั่นแสดงว่าบาปมันมากกว่าบุญใช่มั้ย? ขนาดเจót่านแล้ว ยังไม่รอดตัวมันต้องยังต้องแต่งมาในชาตินี้

เพราะฉะนั้นกรรมเล่าที่เราเกิดในสมัยที่เราไม่เจอพระ
พุทธเจ้า ที่รอเราอยู่เนี่ยมันมีอีกมาก เพราะฉะนั้นเขาจะกลัว
ชนลูกชนพอง “ถ้ากูเกิดอีกชาติเดียว.. กูไม่อยากเกิดอีก
แล้ว” อดีตแก้ไขไม่ได้ สลท สังฆะ จะไม่ยอมทำในบัจุบันอีก
ข้างหน้าไม่อยากเกิดอีกแม้แต่ชาติเดียว “ทำยังไงหนอ? วันนี้
เราถึงจะยกใจขึ้นจากขั้น ๕ คือจากกระแสของวัฏสงสาร” ใน
กระแสนี้มันมีขั้น ๕ ไห้ตัวนี้(ร่างกาย)มันรออยู่ เป็นฐานอยู่
ในนี้ใจเรามันก็ยึดครองฐานอันนี้ กุศลและอกุศลก็เข้ามา คา
ของมัน หู จมูก ลิ้น กาย ใจอารมณ์นั้นะ

ทำยังไงหนอเราจึงจะพ้นวัฏฏะ.. คำว่า ‘วัฏฏะ’ ก็ยัง
กว้างไป! ทำยังไงหนอ.. เราจึงจะพ้นจากขั้น ๕ อันนี้ที่มัน
เป็นฐานในวัฏฏะ? ให้ใจเราพ้นจากขั้น ๕ เสียได้ ไม่ให้มีเชื้อ
อยาก มีขั้น ๕ อีกต่อไปเลย อย่าให้มีหลักฐานข้อมูลต่างๆ
ทำให้เรา ต้องมีขั้น ๕ อีกเลย ขอให้สิ้นชาติชาติเชื้อจากวงนี้
ในวันนั้น ยังไงได้

ก็เลยสรุปว่า..วันนี้เป็นวันที่ดีที่สุดที่เราจะทำความ
เพียร แล้วร่างนี้เป็นร่างที่ดีที่สุดที่เราจะเห็นโทษภัยในวัฏสงสาร
แล้ว.. ใจนี้เป็นใจที่เหมาะสมที่สุดที่จะต่อสู้กับกิเลส เพราะบุญ
มันถึงขีดกราฟสูงสุดของวัฏสงสารที่เราทำมาแล้ว.. ถูกมย
ลูก?

๕๔ เหตุที่วันนั้นดีที่สุด

เหลืออย่างเดียว หาสหธรรมมิก หาคูบาอาจารย์
เตือนให้เราละอายชั่ว กลัวบาป แล้วรักความดี แล้วเกลียดชังชั่ว
๕ ให้มากที่สุด ทำยังไงถึงจะเจอครู เจอสหธรรมมิก เจอสถานที่
ที่จะเป็นสัปปายะส่งเสริมให้เราดีกว่าวันนี้ดีที่สุด ยังไงได้

พระพุทธเจ้าตรัสพระสูตรไว้สูตรหนึ่ง ชื่อว่า ‘บุคคลผู้มี
ราตรีเดียวเจริญ’ ท่านบอกว่า

“ บุคคลไม่ควรนึกถึงสิ่งที่ล่วงมาแล้ว,
ไม่ควรคำนึงถึง สิ่งที่ยังมาไม่ถึง,
สิ่งที่ล่วงไปแล้วเป็นอันละไปแล้ว,
สิ่งที่ยังมาไม่ถึงเป็นอันยังไม่ถึง,
บุคคลใดเห็นธรรมในปัจจุบันเฉพาะหน้า ได้ทะลุ
ปรุปรอง ตามความเป็นจริง,
ให้เพียรพยายามเพิ่มพูนอาการอย่างนี้ไว้
ไม่ต้องเปลี่ยนอารมณ์,
ความเพียรอย่างนี้รับทำเสียในวันนี้,
เพราะไม่มีใครรู้ว่าจะตายในวันไหน,

การฝึกเพียรต่อพญามัจจุราชคือความตาย ว่าขอ
พรุ่งนี้ อีกรวันเกิด ไม่มีสิทธิ์สำหรับเราเลย เพราะท่านจะมาเอา
เมื่อไหร่ก็ได้ ไม่ได้ ไม่มีใครฝึกเพียรต่อความตายได้,

พระมุนีผู้สงบ คือพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ผู้พ้นแล้ว
ท่านตรัสว่า เออ! ถ้าบุคคลใดมีความเพียรอยู่อย่างนี้ ไม่

พูดตามพ่อสอน ๕๕

เกียจคร้านทั้งกลางวันกลางคืน,

เขาดูมีชีวิตอยู่อีกเพียงวาทรีเดียวก้อแล้ว...

น่าชมแล้ว..”

มีพระสูตรหนึ่งที่พูดถึงการพ้นวิภังค์ที่ชัดเจนที่สุด
คนส่วนใหญ่จะเข้าใจผิดมองในอดีต หรือหยิ่งลำพองในอดีต ใช้
มียลูก? ไปฟังเพื่อในอนาคต หรือว่ากลัวอนาคตจนอมมือ
อดตีนไม่ยอมทำความดี กลัวได้..แต่อย่างอมมืออดตีน ยังกตัญ
สลัดมือสลัดตีน “เกียจเต็มมือเลย เต็มตีนเลยเข้ามา”

ถ้าคิดอย่างนี้ ไม่มีใครเขาเกียจหรือกลัว ไม่มีหรือ!
เพราะมันเห็นกลิ่นไฟหรืบ๊วๆ เข้าไปในเฉพาะหน้า สมมติว่าเอ็ง
เล่นหมากเก็บอยู่ที่ลานมะลูกนะ! เห็นสีนามิมันมา คนตาย
พิบๆ ไล่เข้ามาอย่างนี้.. มึงจะนั่งรอหรือวิ่งหนีละ เออ!..
ต้องวิ่งชนก่อน ไม่มีใครเขานั่งแช่ปัจจุบันอยู่ในวงหมากเก็บนั้น
หรือ

นั่นแหละลูกที่ตกที่สุด คือตรงที่ว่ามันเป็นวันเดียวเวลา
เดียว เป็นสภาวะของสังขารมอย่างเดียว ซึ่งสามารถที่จะระลึก
ข้างหน้า-ข้างหลัง แล้วแก้ไขกรรมที่เข้าไปในอดีต แล้วหลีกเลี่ยง
อนาคต ด้วยการยกปัจจุบันให้พ้นจากเหตุของวิภังค์เสีย
เพราะ ว่าถ้าใจคนเนี่ยนะ.. มันหลบขี้มนบทยอดไม้ แต่คตมัน
ยังมีอยู่ หลักฐานมันยังมี เช่นเสือเบือนเลื้อย กลืนตัวติดตัว
อยู่ เจ้าของคตเขาตามกลิ่นตามหลักฐานเข้ามาถึงใจเราลงไป

๕๖ เหตุที่วันนั้นที่สุดท้าย

รับโทษได้ แต่ถ้านั่นๆ นั้นหมดกลืนเลย เสื้อผ้าถอดใหม่ ตัวก็ไม่มี เหมือนใจที่ไม่มีเชื้อ รูปก็ไม่มีในเรา เราก็ไม่มีในรูป...ไม่เอาแล้ว เวทนาก็ไม่หรรษา! ไม่เอาแล้ว หมดเชื้อความต้องการ สัญญาก็ไม่มี ถ้าเราตายตอนนี้ศพมันยังทำอะไรไม่ได้ แล้วเราไม่ใช่ศพ เราจะไปทำอะไร สัญญานี้เราไม่ใช้ เพราะฉะนั้นอะไรทำอะไร เราไม่นะจะตามหาสัญญาเข้ามาหาใจเรานี่ ขาดไปแล้ว

รูปไม่เข้าถึงเรา

เวทนาไม่เข้าถึงเรา

สัญญาไม่เข้าถึงเรา

สังขารปรุงแต่ง กู-มึง.. มึง-กูนี้.. ไม่มีเชื้อเชื้อต้องการแล้ว

วิญญาณตาเห็นรูป หูได้ยินเสียง มันเป็นเรื่องของศพที่ยังมีชีวิต ตอนนั้นเรามีแต่จิตไม่มีร่างกาย วิญญาณก็ไม่ใช่ว่าของเรา

เพราะฉะนั้น รูป เสียง กลิ่น รสที่เป็นเหยื่อของมาร ทั้งหลาย มันเข้าไปถึงกายที่ยังมีชีวิต แต่ชีวิตเราสิ้นแล้วเรา ออกมาแล้วเนี่ย รูปของอาหารที่จะเข้าคือ ตา หู จมูก ลิ้น มันไม่ทำงาน รูปรับอ้อมมา.. ศพมันก็ไม่เข้าใจ คิดว่าศพไม่ใช่ของเรา รูปนั้นก็ไม่เข้าถึงจิต จิตนี้เขาเรียกสันขาคิดาชาดเชื้อ ดับสิ้นเชิงแล้ว วิญญาณทั้งหมดยก หาคดีมาต้องเราไม่ได้แล้ว ถึงลงไปในวิญญะ ให้เกิดเป็นผิวใคร เมียใคร เป็นเจ้าเป็นนาย...ไม่มีแล้ว

เป็นสัตว์ นรก เป็นเทวดา พรหม...ไม่มีแล้ว พันมาสู่ความเป็น
พระ อรหันต์แล้ว คนที่จะทำอย่างนั้นได้ช่วงเดียวคือช่วงวันนี้

ถามว่าเมื่อวานล่ะ? เมื่อวานถ้ามันจริงก็เกินไปแล้ว
ก็มันยังตีไม่ถึงจริง เชื้อมันยังไม่สิ้น ก็ถูกละ...ทำมาถูก แต่สิ่ง
ที่จะทำให้เราขาดจากมันได้คือวันเฉพาะหน้า คือปัจจุบัน! พุ่
นี่ไม่ใช่ มันอาจจะตายซะก่อน.. เมื่อวานมันก็ยังไม่ครบ เพราะ
ฉันทรงมันวันนี้ คือวันที่เราต้องใช้ความเพียร

เฮ้อ! ถ้ามีเพื่อนคนหนึ่งรำววยมีปัญญา มาบอก “อาทิศย์
หน้าไปวัดกัน ไปทำกรรมฐาน ไปเดินจงกรมกัน” ยังไม่ใช่
บัณฑิตแท้ ชวนให้เราประมาท เอาความดีมาล่อให้เราเลิกทำ
ความดีในวันนี้.. เพื่อให้เราบอกตัวเองว่า

“เฮอ! อีก ๗ วันไปทำกรรมฐานแล้ว วันนี้แอบไปกิน
เบียร์หน่อย ต่ำใครชะหน่อย ฟุ้งชะหน่อยก็ได้ เดียว! อีก ๗ วัน
ไปล้างอารมณ์กัน หลวงตา หลวงปู่ หลวงพ่อท่านค่าท่านก็
สอนเราเองแหละ” ไข่ม้อยลูก? มันทำให้เราประมาทตรงนี้

หรือมาขานบอกว่า “อดีตชาติทำบุญมาเยอะ ไม่ต้อง
กลัวเราลูกคนนี้ ลูกคนนี้ (ก็ถูกนา พูดความจริงนา) เกิด
ต่อไปข้างหน้าจะเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ อีก ๕๐๐ ชาติ เป็นท้าว
สักกเทวราช อีก ๑๘ ชาติ อีกครั้งจะเป็นพระอินทร์ ยังไม่หมด
สิทธิ์นา เสรีแล้วจะเกิดเป็นพระอรหันต์ปฏิสัมภิทาญาณ ใน
สมัยศาสนาของพระพุทธเจ้าองค์ที่ ๔๘ นับแต่กัปนี้” ไหว

๕๘ เหตุที่วันนั้นดีที่สุด

มันนั่นนะ? ความจริงอย่างนั้นมันไหวมั๊ยนะ?

“โอ้!.. พงษ์นี่ค่อยตาย” อนาคตพระอรหันต์องค์นั้นนะ คือสัත්วันรณะลูกนา ถ้าเอ็งอยากได้อย่างนั้นเอ็งก็เอา... ไปเชื่อเขา แล้วคนที่ช่วยก็คือเรา ไม่ต้องชวนให้ทำเลวหรือลูก ชวนให้ทำความดีให้เคลิ้มในอดีตรหรือดีในอนาคต ซึ่งไม่ใช่วันนี้ก็ถือว่า ทำให้เราเป็นมิจฉาทิฎฐิ โดยกระแสพระนิพพานแล้ว มิจฉาทิฎฐิ คือคิดพลาดไปหน่อย ไม่ใช่เลวนะ.. ยังทิฎฐิตั้งความคิดไว้ผิดไปหน่อยเดียว... พลาดแล้ว

เพราะฉะนั้นบัณฑิตที่จริง เมื่อถึงที่สุดแล้วต้องชวนกันทำวันนี้ให้เร่งเกียจความเลว ให้ก้มหน้าก้มตาทำความเพียรกัน บิณฑบาตมาด้วยกันแทนที่จะไปคิดว่า “เออเน... นี่นึกถึงตรงนั้น อีก ๒ วันก็จะถึงบ้านแล้ว ก็จะได้อาหารเกสรช้อนนี้เนาะ ฉันแค่นี้ก่อนก็ได้” ไม่ต้องให้ความหวังตรงนี้ มีอะไรนะ เอาแบ่งกัน ต่างคนต่างแยกทำความเพียรกัน เอาแค่ตรงนี้ถึงจะเรียกว่า ‘ครูบาอาจารย์แท้’ หรือว่า ‘เพื่อนแท้’ ซึ่งได้มาเห็นภายในวันพุ่มนี้

เวลาความตายจะมาถึงนี้ เขาไม่เคยตายในวันพุ่มนี้นะ มันตายในวันปัจจุบันนะไอ้หนูนะ... ทุกคน (หัวเราะ) ไม่มีใครตายวันพุ่มนี้นะ ตายตอนตายทั้งนั้นเลย ความดีก็เหมือนกัน เวลาใครจะให้เราให้ตอนนั่งบนนา ตอนที่เราเจอหน้ากันนะบอก..

“แกทำความดีฟุ้งนี้ ฟุ้งนี้มาถึงเมื่อไรค่อยมารับรางวัล” ได้มัยปะ ชีวิตนี้ล่ะ? ไม่ได้มันไม่มี... ไม่มี!

นี่โดยทางทฤษฎี โดยทางปรัชญาคิดได้แค่นี้ แต่โดยทางเป็นจริงแล้วไม่มีภาษาพูดเลย กลัวชนลูกชนพองเลย ทำอย่างเดียว คือกรรมฐานกองไหนในปัจจุบันที่มองได้ทะลุปรุโปร่งและมันตรงกับบุญเรา ให้พากเพียรเพิ่มพูนไว้ อย่าได้ถอนอารมณ์ออกมา...ไม่ได้ถอนอารมณ์ออกมา

มีอยู่อย่างหนึ่ง... ที่จะช่วยให้คือแผ่เมตตาให้ใจชุ่มชื้นเบิกบานไว้ มันจะได้ไม่ต้องไปแวงกัคนอื่นเขา ไม่ต้องไปเปรียบเทียบแตกต่างกันกับคนอื่นเขา ต้องแผ่เมตตาาก่อนจะทำความเพียรอุกฤษฎ์อย่างนี้ ต้องชุ่มชื้น ต้องทำตามอาการคุณสมบัติ ของหมู่ ๒ อย่างคือ

เมื่อเจอหนองน้ำ จะนอนเนี่ยนะ.. เขาจะเอาหมุกคุณโคลนให้ละก่อน เขาจะไม่นอนในน้ำใสๆ หรอกนะ.. โคลนยังไม่ถึงที่ เขาจะไม่นอนมันไม่เย็น เขาต้องเอาหมุกกัยเลนให้ข้นมา กวนน้ำให้ควักให้ละที่สุตก่อน กวนเขียว.. เสริจแล้วต้องนอนเนื่อง.. เย็นสบาย..

เขาเปรียบเทียบว่า พระโยคาวจรเจ้าเมื่อจะนอนเนื่องในอารมณ์กรรมฐานให้แผ่เมตตาให้เย็นชุ่มชื้นใจ แล้วคุณชุกใช้กายคตาสตินะให้เห็นให้ละที่สุต แล้วก็นอนเนื่องในความละนั้น มีความเยือกเย็นของพรหมวิหารอย่างนั้น วางอาญา ไม่

๖๐ เหตุที่วันนั้นตกที่สุด

ประทุษร้ายผู้ใด แต่ประทุษร้ายร่างกายตัวเอง ตับ ไต ไล่ ปอด
คุณออกมา ลากออกมาเขยออกมา แล้วนอนนิ่งให้มันเหม็น
อยู่อย่างนั้นแหละ เพื่อให้มันรู้ว่าเลวยังไง จะได้เบื่อ

โอ้โฮ! ภาษาโบราณเนี่ย! ท่านอุปมาได้เข้าใจเลย แต่
คนไม่เคยเห็นหมูนอนตีแปลงนี้ ไม่รู้จักนะ ไม่เข้าใจนะ ต้อง
บรรยายก่อน นี่ภาษาโบราณของมิลินทปัญหานั้นแหละลูกคือ
เหตุผล.. เวลาปฏิบัติจริงๆ นี่ เวลาใครชวนทำตีกี “จ้าว..โมทนา
เอาไป ๑๐๐ นี่ โมทนานี้.. เมื่อถึงวันนั้นแล้วอาจจะไปค่าย
นะ” แล้วเราก็อำนาจของเราของเราต่อ ชวนนี้ถึงอดีต “ไอนั้น
มันตีเลวยังไง?” เราก็บอก.. “โอ้ย! บังเอิญลืมไม่รู้... ไม่บังอาจ
รู้หรอก” ไม่ต้อยอตกกับใครลูก (หัวเราะ) “ปัจจุบันคนนี้เค้าเป็น
ยังไง?” “ไม่รู้เหมือนกัน.. ตอนนั้นความจำมันเสื่อมจากความ
ทุกข์ของเรื่องของคนอื่นแล้ว” ตอนหลังนั่งเลียบนะ เดี๋ยวจะหา
ว่าเราอคติ “ความจำไม่ดี จำไม่ได้ รู้สึกว่าจะใช่ แต่ไม่รับรอง
นะจำไม่ค่อยได้ เรื่องของตัวเองยังจำไม่ค่อยจะได้เลย” ไข่ม้อย
ลูก? พูดย่าให้เค้าหมั่นใส่ได้นะ (หัวเราะ) จะมาว่า

“เฮ้ย! เราเป็นผู้มีราตรีเดียวเจริญอย่ามาพูดกับเรานะ”
เขาแซวตายห่าเลย.. ต้องหาภาษาปัจจุบันพูดให้ได้นะ.. พุด
ภาษาโบราณเหมือนของพระเดชพระคุณพระนาคเสน เขาก็ว่า
เป็นนักตำราไข่ม้อยลูก? ต้องเอาภาษาพูดปัจจุบันนี้มาพูดมา
สอน

ระหว่างครูนอมไม่อยู่.. (ครูสอนมนมยิทธิที่บ้านทรัพย์บุญชัย) เราเคยกันอย่างนี้ดีกว่า มันเข้าใจดี ส่วนความเป็นทิพย์มีอยู่แล้ว เคยว่าใครจะทํานาก็ให้พูดเอง แต่รับรองได้ เห็นความเป็นทิพย์ ต้องให้เห็นว่า แม้อัตถกถล่มจมเป็นอนัตตาไปแล้ว แม้อัตถที่ยิ่งใหญ่แค่ไหน เราก็มีการตกนรกกันมาแล้ว มีการเป็นพระเจ้าแผ่นดิน เป็นราชา เป็นหัวหน้าโจรก็ฆ่าคนมาทำให้ตก นรกมาอีก ๑๘ ชาติแล้ว เหลืออีก ๒๒๒ ชาติ ถึงจะครบกรรมแล้ว อันนั้นรอรออยู่เป็นตับเลยนะ ยิ่งตกไม่ครบ เผอิญก่อนตายคว้าบุญมา ถึงได้มาเกิดเป็นมนุษย์เสียก่อนหมดบุญตรงนี้ ถ้าทำวันนี้ไม่ดีที่สุด ถ้าก่อนตายในวันนี้สติไปจับเอาอกุศล ไห้ ๒๒๒ ชาติ ก็ยังรอรออยู่ นี่เฉพาะเรื่องโจรนา เรื่องพระเจ้า แผ่นดินอีก ๘๕๒ ชาติก็ยังรอรออยู่ ส่วนกุศลก็ยังมีรอรออยู่อีกแสนชาติหนา จะเอามั้ยละ! มาสลับอย่างเนี่ย ถ้าไม่เอาต้อง เอาวันนี้ให้พนให้โต ไข่ม้อยไธหนู?

เอาเหตุผลกันจะๆ อย่างนี้ เขาก็ไม่ได้ห้ามทำบุญไม่ได้ ห้ามหวังกุศลข้างหน้า ต้องเชื่อว่าจะกุศลให้ผลไม่มีประมาณ ถวายสังฆทานครั้งหนึ่ง ถ้าศีลเราบริสุทธิ์และใจเราอัมเอบจริง ผลของสังฆทานจะเกิดไปอีกจำนวนชาติเท่าไร ผลของความร่ำรวย อยู่เย็นเป็นสุข มีมากจนพระพุทธญาณก็ไม่อยากจะกำหนดว่าจะได้นานกี่ชาติ...ยาวมากมายนะ

๖๒ เหตุการณ์ที่ตลก

แต่ท่านบอกว่า ลูกเอ๊ย! ไม่ได้รบยาวตลอดเป็นเส้น
ตายนะลูกนะ.. มันมีการค้าขายตกลงนรกไป.. แล้วขึ้นมาอีกก็มี
นา(หัวเราะ)วันนี้ไม่ต้องขาคืนนี้เองแถมใจมัยว่าตายด้วยอารมณ์
เป็นฉนวนตอนตายเนี่ย? เออ! สมมติว่าคนขับรถเฉี่ยวชนตุ๊ก
เราทั้งบ๊อง! หันมาตบเราอีก “ไอ้จิบหาย เกินไม่หลบ” มึงจะแผ่
เมตตา “ฉันผิดเองจ้า..พ่อคุณ” มัย? ก็ต้อง “ไอ้จิบหาย” มัน
ยิงเลยนะ อีตอนเราตาย เราตายตอนค่าไอ้จิบหายเนี่ย! ก็ต้อง
ไปข้างล่างก่อนนะ

ขนาดเราอยู่ในบ้านตัวเอง อยู่ต่อหน้าครูบาอาจารย์
เอ็ง ยังรักษาอารมณ์กุศลไม่ได้เลย เอ็งยังเพ่นไปนอกบ้านเลย
แล้วนับประสาอะไรเอ็งเอาตัวกับใจออกไปนอกบ้าน แล้วโดน
คนบาปเค้กก่อกวน เอ็งจะรักษาความสงบได้ไหม? วิฆัสสาร์
ถึงมัยอย่างร้ายแรงอย่างนี้ ให้กลัวมัยในวิฆัสสาร์อย่างนี้ นี่
ยังไม่พุดถึงอบายภูมิ แค่อัยพรพัยบุญชัยนี้เท่านั้นนะ.. แค่นี้
เท่านั้นนา นะไอ้หนูนา

เขาจะต้องหลบด้วยการไม่เสียตายชั้น ๕ แล้ว อีกก็
ชั้น ๔ ตาม มันเสี่ยงทุกอย่าง ที่แล้วมาก็ร้อยล้านชั้น ก็ต้องใช้
ทิพยจักขุญาณดูก็จะรู้ว่าอยู่ในภพไหนตายแล้วก็เน่า ตาย
แล้วลมหายใจก็สลายไป หนอนก็ขึ้น ถ้าเผาก่อนก็เป็นกระดูก
ไป ถ้าไม่เผาศพก็เป็นอาการนวลสีๆ ๔ เหลือกระดูกร่อนไป หาย
ไปในที่สุดดินลำดับที่ ๔ มันก็คอตายลงดินเหมือนกัน เป็น

กระตุกใน ๓ วัน หรือ ใน ๓๐ ปี มันก็เหมือนกันจิตก็ต้องออกจากร่างไปเสวยบุญเสวยบาปเหมือนกันไม่เบื่อหรือ? ไม่นานพองสยองเกล้าในข้างหน้าหรือว่าที่หนักกว่านี้ ยังมีอยู่ในข้างหน้าอีกนะ

ก็ขนาดที่เราฟังธรรมของสมเด็จพระสมณโคตมได้ถึงขนาดมือพนมไม่หลุดจากกัน หรือนั่งใจไม่หลุดจากธรรมะ หรือเอ็งแทบจะเจอพระองค์เอง ใน ๒,๕๐๐ กว่าปีนั้น อาจจะเจอเจöt่าน แต่บังเอิญนี่แหละ ออกจากซอยทรัพย์บุญชัยไปเที่ยวเสียหน่อย หรือออกจากกุศลไป แล้วก็ไม่ทำกรรมฐานในวันนี้ ในกรรมเฉพาะหน้า ไม่ให้มันบรรลุมรรคผลเฉพาะหน้า มัวชานไปในอดีต ฟุ้งไปในอนาคต มันถึงต้องแต่งๆ มาจนถึงวันนี้ไง

พระศาสดาก็นิพพานไปแล้ว พระอรหันต์เอตทัคคะทั้งหลายก็นิพพานเสียหมดแล้ว สหธรรมมิกของเราซึ่งเป็นพระอรหันต์เคยสัญญาจะช่วยเหลือกันกัชนิพพานหมดแล้ว ตอนนี้นักองค์ที่ว่าท่านกำลังจ้องจากหน้าต่างวิมาน มาลั่นให้เรา निकได้สติ ก็ยังนึกกับกระแสด่านไม่ได้ นี่มันยังงี้... จะไปรอพรุ่งนี้ยังงี้เนี่ย ไข่ม้อยลูก?

เจอหลวงพ่...หลวงพ่อก็นิพพานแล้ว หลวงปู่ปานก็ไม่เจอ เจอแต่อนุภาพบารมีของท่าน ที่หลวงพ่อเล่าให้ฟัง ท่านไปอยู่ชั้นดุสิตแล้ว ท่านก็มองลงมาว่า “ไอ้หนู...กูได้ยิน

๖๔ เหตุที่วันนั้นกตัญญู

ที่มึงพูดทั้งนั้นเลยนะ ว่าทำไมไม่ทำลมหายใจนี้ ไปรอวันพรุ่งนี้ มันก็เข้าไป”

แต่ว่าเมื่อเราเกิดมาใหม่ๆ เราเฉลอสติ เราลืมไปว่าเราเกิดลงมาเพื่อจะทำอะไรให้สิ้นไป เราก็ฝึกไปเป็นัวคน เมียคนซะ ฝึกเป็นแม่คนพ่อคนซะ.. ทุกลมหายใจเข้าออกจะอยู่กับธรรมะไม่ได้ มันต้องอยู่กับกับข้าว ข้าวสารไม่มีจะกรอกหม้อมึงมา “พุทโธ” ข้าวสารไม่มา เข้าใจมั๊ยลูก? มาแต่ความสงบ มันต้องเอาลมหายใจนั้นของชีวิตนะ ไปทำกิจของความหนักเนื้อ ..ของขันธ ๕

ขันธ ๕ ภายในภายนอก ที่ได้รับประจำมันหนักน้อ... กรรมของขันธ ๕ ที่เรารับผิดชอบก็มีอีกวงจรงึง ถ้าเขาถูกข่มขืนโดยกรรมเดิมของเขา เราผู้เป็นพ่อเป็นแม่ หัวใจมันตกนรก มันจะต้องฆ่าคนอื่นอีกเนี่ย เออ! นี่ขันธ ๕ เป็นของหนักอย่างนี้ไง เอาะ..ตัดใจซะในขันธ ๕ นี่แหละวะ ..เนาะ

พระพุทธเจ้ารับรองว่าธรรมะของเรา ถ้ายังมีผู้ปฏิบัติอยู่ ผลยังมีอยู่เสมอ อรหัตผลยังมีให้ชิมอยู่ ถ้าทำเหตุของอรหัตผลไว้ในใจให้ได้ แล้วทรงไว้ให้ไถ่ยังไม่สลาย พยากรณ์ไว้เรียบร้อยแล้ว

พันปีแรกมีพระอรหันต์เยอะ..มากมายเท่าที่ทำได้ ใครตัดดวงเอาเลย มากไปด้วยท่านผู้มีคุณพิเศษในปฏิสัมภิทาญาณ หมายความว่า ใน ๑๐๐ องค์เนี่ย อาจเป็นปฏิสัมภิทาญาณซะ

๙๐ องค์

พื้นที่ ๒ มากด้วยพระอรหันต์อภิญญาหก หมายถึง
ความว่า ใน ๑๐๐ องค์เนี่ย อาจจะมีปฏิสัมภิทาญาณแค่ ๒๐
องค์ อภิญญาหกซึก ๘๐ องค์

พื้นที่ ๓ มากด้วยพระอรหันต์วิชชาสาม อาจจะมีปฏิ
สัมภิทาญาณ ๕ องค์ อภิญญาหก ๑๘ องค์ นอกนั้นวิชชาสาม
สุขวิปัสสโก

พื้นที่ ๔ มากด้วยพระอรหันต์สุขวิปัสสโก แต่ก็มีปฏิ
สัมภิทาญาณ อภิญญาหก วิชชาสามก็มีอยู่ แต่อาจจะ ๑๐๐
ต่อ ๑ เข้าใจมั๊ยลูก

พื้นที่ ๕ มากด้วยพระอนาคามี พระอรหันต์ก็อาจมี
อยู่แต่เอ็งลองคิดดูเหอะ สมัยนี้จะทำอะไรซักหน่อยนึง อินเตอร์
เน็ตไปมันมาแล้ว จะดูทีวีธรรมะซักหน่อย มันเต็มตะลึงตึงซังมา
แล้ว ขนาดในวัดมันยังเอาวัดเป็นฉากของระบำได้แล้ว เพราะ
ฉะนั้น พื้นที่ ๕ หาพระอรหันต์ยากก็เพราะอย่างนั้นแหละ สื่อ
ต่างๆ อายตนะต่างๆ มันมาช่วย

สมัยก่อนนะ จะคุยกับโยม สมมติว่าพระนักบวชที่มีใจ
ฟุ้งซ่าน ยังมีใครในกาม อยากจะคุยกับโยมให้ประโลมใจชั่ว ตัว
เองซักหน่อยนึง ต้องฝากจดหมายชนม้าไป นะลูกนะ บอก..

“อีก ๑๘ วันเดอญอาตมาจะไปบิณฑบาตไปทางนั้น
ถ้าบุญกรรมมีจริง ก็คงได้กินข้าวโยมอีกสักมื้อนึง ประทับ

๖๖ เหตุที่วันนั้นกตที่สุด

ชีวิต ชั่วๆ ของ อาตมา” อะไรอย่างนั้นะ โยมก “โอ้โฮ! อีก ๑๘ วัน ต้องรอใส่บาตรพระแฟนเราหน่อย” นี่กว่าจะได้เจอกันมัน ยากลำบากขนาดนั้น สมัยนั้นนะนะ เจอกันก็ต้องสำรวจ ไม่กล้ายิ้มตรงๆ ยิ้มสะท้อนทัพพี ยิ้มตรงๆ เป็นอาบัติ.. ส่องหน้า กันด้วยทัพพีทองเหลือง ขนาดนั้นนะนะ

เดี๋ยวนี้มันไม่อย่างนั้น โทศัพทมี้อถือ มันนอนหนุน หมอนคุยกันเลย เติวานในโทศัพทมี้อถือมันมีรูปนะ เพราะ ฉะนั้นมันจะเหลืออะไร พระอรหันต์ปฏิสัมภิทาญาณสงบ ก็ สงบยากแล้วนะ มึงเอ๊ย.. ใจมียลูก? ให้เห็นกันตรงๆอย่างนี้ลูก

ให้เกาะกลุ่มกัน...ทำความเพียรในปัจจุบัน ทำงาน ไปด้วย ขี้บรตไปค้าขายไปอะไรไป ก็อย่าชวนกันค้าคนอื่น นัก หนาค่าซัก ๑๐ นาที “พ่อมึง แม่มึงเอ๊ย.. กูร้อนฉิบหายเลย ไป หาหลวงตากันวันไหนดีหว่า” บอก “ไปหาอะไรเล่า มะรืนก็มี นีตลูกหนั” เออ! อย่างน้อยก็ยังได้เอ๊ยซื้อหลวงตา ๒ วินาที สลับมาใจมียลูก? เอ๊ยซื้อหลวงพ่อ ๑๐ วินาที ก็ยังสลับ ไม่ใช่ อยู่ในเรื่อง “ไอ้ขี้บรต ไอ้ขี้บรต” ตลอด.. ก็ยังดิ่งเปลี่ยน อนุสสติเปลี่ยนอารมณ์ให้ความดีมันได้ช่องมาบ้างเลย ไม่ใช่ ปิดช่องแน่นเลย “หลวงปู่หลวงตาไปข้างหน้า.. หนูจะอยู่กับ อเวจีมหานรกก่อน”

แห่ม!...แล้วมีบางวัน หลวงปู่หลวงตาสมเด็จพระพ่อมา เติมอารมณ์เชียวนะ เติมใจ..ยิ้มเบิกบานเชียว พอนั่งไปซัก ๑๐

นาที่ “โอ้โฮ...เบิกบาน สมเด็จพ่อไปก่อนนะ ญาติหนูมา ความ
พังช้านกามกำลังจะมา จะดูหนึ่งโบ้ พุ่งนี้ค่อยต่อเถอะสมเด็จ
พ่อ” แทนที่จะให้ท่านอยู่กับเรา ไม่ให้ความเลวเข้ามาในช่องได้
เรากลับบอก “ไปเถอะขอช่องให้แม่หนูมาพ่อหนูมาแล้ว” มัน
จะเป็นอย่างนั้นไ

แล้วพันปีที่ ๕ มันจะเหลือหรือลูก อย่าไปเกิดเลย อย่า
ไปหวังเลย เอามันวันนี้ เพราะว่าเราพึ่งธรรมกันแบบรู้เหตุผล
ได้ กลุ่มคนที่พึ่งธรรมแล้วพูดธรรมแบบที่กล้าหักหาญกับชนธ
๕ ได้ เรายังอยู่ในกลุ่มที่พูดแบบเดียวกันได้ ยังไม่ค้านกันไข่มย
ลูก? ถึงตามทันแต่ยังไม่สว่าง สติตามทันปัญญาไม่เท่า หรือ
ปัญญามากไปไม่มีสติก็พังไปตามตำรา แต่ก็ยังดีนะลูกยังพูด
เรื่องเดียวกันได้ นะลูกนะ

วันนี้ที่พูดด้วยเหตุอันนี้.

คู่มือปฏิบัติ

วัดเขาวง(ถ้ำนารายณ์) จ.สระบุรี

ญาติโยมพุทธบริษัทและเพื่อนพระภิกษุสามเณรทั้งหลาย
การที่บรรดาท่านพุทธบริษัทที่ศรัทธาพระภิกษุสามเณรที่ดีที่เข้ามา
ปฏิบัติธรรมในวันนี้ ทุกท่านมีความประสงค์ทั้งหมด นั่นก็คือ
ทุกท่านมีความปรารถนาเพื่อพระนิพพาน การปฏิบัติทำความดี
ในพระพุทธศาสนาโดยเฉพาะสำหรับพระภิกษุสามเณร อย่าลืมคำ
ว่า

‘นิพพานัสสะ สัจฉิกิริยาเย เอตังกาสาวัง คะเหตะวา’
‘ข้าพเจ้าขอรับผ้ากาสาวัตร เพื่อทำให้แจ้งซึ่งพระนิพพาน’

เราจะทำความเห็นให้ถูกต้อง(สัมมาทิฐิ) ทำตามระเบียบวินัย^๕นี้ให้ถูกต้อง อันไหนที่เราปฏิบัติตาม นอกจากนั้น.. เราก็คิดต่อการเกิดแก่เจ็บตายเป็นของไม่ดี เป็นปัจจัยของความทุกข์ เราไม่ต้องการเกิดต่อไป เราต้องการพระนิพพานอย่างเดียว ตั้งใจให้ทานเพื่อตัดโลภะ ตั้งใจรักษาศีลเพื่อป้องกันโทษะ ตั้งใจปฏิบัติธรรมในค้ำสมถวิปัสสนาเป็นการกำจัดโมหะ ตั้งใจปฏิบัติในพรหมวิหาร ๔ ให้ครบถ้วน คือ

๑. ค้ำของความรัก เราจะรักคนอื่นเหมือนกับรักชีวิตของเรา จิตใจจะเยือกเย็น
๒. มีอารมณ์สงสารอยู่เป็นปกติ ถ้าไม่เก็นวิสัย เราจะเกื้อกูลให้มีความสุขตามกำลัง
๓. เราจะไม่อิจฉาริษยาใครเมื่อบุคคลอื่นได้ดี เห็นเขาได้ดีพลอยยินดีด้วย
๔. ถ้าเขาพลาดพลั้งไป อาจจะต้องถูกลงโทษ ขี้บ่นใส่ ประทุรโกจ์ตาม เราช่วยไม่ไหว เราจะวางเฉย..
ไม่ซ้ำเติม

นี่กำลังใจของทุกท่านที่มาอยู่ในที่นี้ทั้งพระภิกษุสามเณรประจำ หรือท่านที่มาปฏิบัติชั่วคราว ให้มีกำลังใจตามนี้ อันดับแรกขอให้ปฏิบัติตามระเบียบและจารีตของวัดดังนี้ :

กวีตรประจำวัน

ญาติโยมทั้งหลาย ที่เข้ามาใช้สถานที่ของวัดเขาวงเพื่อปฏิบัติธรรมและเจริญพระกรรมฐาน และเพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างเป็นสุข จึงขอความร่วมมือญาติโยมทั้งหลาย ดังนี้:

๑. เมื่อมาพักปฏิบัติธรรมต้องรักษาศีล ๕ หรือศีล ๘ ให้ครบถ้วน และรักษากกรรมบถ ๑๐* รวมเข้าไปด้วย
๒. ต้องร่วมกันทำกิจวัตรของสำนัก
รายละเอียดกิจวัตร มีดังนี้ :

๐๔.๐๐ น. สมาทานพระกรรมฐาน เจริญภาวนา
(กิจกรรมที่ต้องเข้าร่วม)

๐๕.๐๐ น. ทำวัตรเช้า (กิจกรรมที่ต้องเข้าร่วม)

๐๖.๐๐ น. พระภิกษุออกบิณฑบาต
ฆราวาสเตรียมตัวใส่บาตร
หรือกวาดไปไม้ตามศรัทธา

๐๗.๐๐ น. รับประทานอาหารเช้าแบบเจริญสติ
(ปีติจากไม่พุดคุยส่งเสียงในหอนั้น)
บริการตนเอง ล้างภาชนะเอง
(กิจกรรมที่ต้องเข้าร่วม)

๐๘.๐๐ น. เติมน้ำจมน้ำใหญ่ (กิจกรรมที่ต้องเข้าร่วม)
หลังเดินเสร็จ เก็บกวาดสวนจงกรมใหญ่

- ๑๐.๐๐ น. เสียงตามสาย (คำเทศน์สอน)
- ๑๑.๐๐ น. พระฉันทกัฏฐาหารเพล (ผู้ปฏิบัติธรรม
ซื้ออาหารรับประทานได้ทราบค่าของวัด
ทั้งมื่อกลางวันและเย็น)
- ๑๒.๐๐ น. อบรมวิปัสสนาญาณ, ฝึกมโนมยิทธิ
(กิจกรรมที่ต้องเข้าร่วม)
- ๑๓.๓๐ น. เสียงตามสาย(เจริญพระพุทธมนต์)
- ๑๔.๐๐ น. พระอาจารย์สุรปอรรณักรมฐาน
บำเพ็ญกุศลตามอธยาศัย
- ๑๕.๐๐ น. ฝึกเดินจงกรม (กิจกรรมที่ต้องเข้าร่วม)
- ๑๖.๐๐ น. ฟังคำสอนหลวงพ่อดุญเชีย เรื่องพระวินัย
กวาดใบไม้ตามศรัทธา
- ๑๗.๓๐ น. ระฆังเตือน เตรียมตัวพร้อม
- ๑๘.๐๐ น. ทำวัตรเย็น สมาทานพระกรรมฐาน
(กิจกรรมที่ต้องเข้าร่วม)
- ๒๐.๐๐ น. พระอาจารย์ตอบปัญหา สันทนาธรรม
- ๒๑.๐๐ น. พักตามอธยาศัย ในระเบียบของสำนัก.

ให้ร่วมกันเจริญพระกรรมฐานกันเป็นปกติ อย่าย่อยในห้วงพัก
ขณะเวลามีกิจวัตร เพราะบางคนแฝงตัวเข้ามาหาผลประโยชน์
เวลาคนอื่นไม่อยู่ในห้อง ก็เข้าไปขโมยของ ก็ถือว่าถ้ามาดี

ต้องเจริญพระกรรมฐานร่วมกัน ถ้าไม่เจริญพระกรรมฐาน มีเหตุขัดข้องอย่างไรให้แจ้งเจ้าหน้าที่สำนักงานกลางทราบล่วงหน้า

๓. หากอยากทรงอารมณ์สบายไว้ ในขณะที่อยู่ปฏิบัติธรรม ขอเชิญชวนให้ช่วยงานวัดเล็กๆ น้อยๆ เช่น กวาดลานวัด พอหล່ลงอริยาบถให้ใจเป็นสมาธิสบายๆ ทางที่ดีควรช่วยกันกวาดลานวัด เพื่อเป็นการแทนคุณของสถานที่ ถือเป็นจารีตของผู้ปฏิบัติธรรมในสำนักนี้

การใช้สถานที่

ทางวัดยังมีบุคคลากรที่จะอำนวยความสะดวกแก่ท่าน ไม่เพียงพอ จึงใคร่ขอความเมตตาจากญาติโยมทั้งหลายช่วยตัวเองและทางวัด ดังนี้:

๑. ลงทะเบียน ตั้งแต่ ๐๙.๐๐ น. ถึงเวลา ๑๖.๐๐ น. ของทุกวัน นำบัตรประชาชนหรือบัตรข้าราชการมาลงทะเบียน เข้าพักปฏิบัติธรรมทุกครั้ง! กรณีที่ท่านลืมนำมา ให้ติดต่อทางบ้านส่งโทรสารตามมาในขณะที่พักปฏิบัติธรรม

๒. อยู่พักปฏิบัติธรรมได้คราวละไม่เกิน ๗ วัน

๓. ต้องเข้าร่วมกิจกรรมและกิจกรรมประจำวันตามที่ทางวัดกำหนด และไม่ทำกิจกรรมใดๆ นอกจากที่จัดไว้ให้เป็นระเบียบไว้

๔. เมื่อมีความจำเป็นต้องออกนอกบริเวณวัดในขณะที่
ที่อยู่พักปฏิบัติธรรม ให้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่สำนักงานกลาง และ
ลงสมุดบันทึกการเข้าออกทุกครั้ง!

๕. สำรวม กาย วาจา ใจ รู้ตัวตลอดเวลาเพื่อปฏิบัติ
กรรมฐาน ไม่รบกวนผู้อื่น ด้วยการคุยเสียงดัง, ไม่ชักนำผู้อื่น
ไปสู่สำนักอื่น, ไม่ทำการบอกบุญเรื่องใด, ไม่อวดฉลาดมาสั่ง
สอนธรรมโดยทางวัดไม่ได้เชื่อเชิญหรือนิมนต์, ขอให้มาเพื่อ
ปฏิบัติกรรมฐานเพื่อความบริสุทธิ์ เพื่อความสุขสบายใจของตัว
เองเท่านั้น

๖. เมื่อว่างจากกิจกรรมร่วมกันแล้ว ควรแยกย้ายกัน
ภาวนาหาความสงบ ห้ามจับกลุ่มคุยกัน ห้ามทำตัวเป็นหมอดู
พยากรณ์ รักษาโรค หรือประทับทรงไม่ว่าอาการใดๆ ทั้งสิ้น

๗. ช่วยกันรักษาความสะอาดห้องพักและบริเวณที่พัก
ต้องช่วยกันกวาดบริเวณวัด อันเป็นจริยา มารยาท ประเพณี
ของผู้มาพักอาศัยเขตพระพุทธศาสนา

๘. ทางวัดจัดอาหารไว้ให้ ๑ มื้อ หากต้องการอาหาร
มือเที่ยงและมือเย็น มีร้านค้า 'วันยังค่ำ' ซึ่งเป็นร้านค้าของวัด
เปิดให้บริการทุกวัน ตั้งแต่เวลา ๐๖.๐๐ น.-๑๗.๐๐ น.

๙. ผู้ปฏิบัติธรรมต้องใส่เสื้อ 'ขาวกันบาตร' ของสำนัก
ในขณะที่เข้าร่วมกิจกรรมทุกครั้ง เพื่อแยกนักท่องเที่ยวนอกจาก
กลุ่มผู้ปฏิบัติธรรม ท่านสามารถหาซื้อได้ที่ร้านค้า 'วันยังค่ำ'

เสื้อผ้าของท่านที่นำมา กรณาสวมใส่แต่ในห้องพัก

๑๐. วัถุนี้เป็นวัถุ ‘ปลอดสิ่งเสพติดและสัตว์เลี้ยง’ งดสูบบุหรี่และสิ่งเสพติดทุกชนิด งดการนำสัตว์เลี้ยง เช่นสุนัข, แมว เข้ามาในบริเวณวัถุโดยเด็ดขาด หากท่านนำมาด้วย (กรณีมาบำเพ็ญกุศล) ต้องให้อยู่ภายในรถของท่าน ไม่อนุญาตให้นำสัตว์เลี้ยงลงมาเดินหรือขับถ่ายในบริเวณวัถุ

ระเบียบดังกล่าว เป็นเพียงการแนะนำให้ท่านเตรียมตัวเตรียมใจ ใ้ถูกต้อง ยังมีมารยาท ประเพณี ของสำนัก ซึ่งท่านต้องปฏิบัติตาม เพื่อประโยชน์สุขของตัวเอง และของผู้คนที่ใช้เวลาร่วมกัน ซึ่งจะทราบรายละเอียดนั้น เมื่อท่านเดินทางมาถึงวัถุเขาวงแล้ว.

มารยาท จารีตประเพณี

๑. เมื่อจะออกไปนอกบริเวณวัถุ หรือเดินทางกลับบ้าน ให้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ ที่สำนักงานกลางให้ทราบก่อนทุกครั้ง!

สิ่งคินกุญแจและอุปกรณ์ที่พก รัับคืนคินในเวลา

๐๘.๓๐ น. ถึง ๑๖.๐๐ น.

๒. ห้ามทำตัวเป็นหมอดูพยากรณ์ ห้ามทำการประทุษทรง หรือทำการคล้ายคลึงกัน ไม่ว่าด้วยอาการใดๆ เพื่อการโด่งดัง

๓. ห้ามทำการหรือขอรับการรักษาโรค ไล่คุณไสย หรือ พิธีกรรมใดๆ โดยอ้างพลังพิเศษพิศดารไม่ว่าอย่างใด ทั้งสิ้น

๔. ครูอาจารย์ผู้แนะนำพระกรรมฐานของสถานทีนี้ ต้อง ใ้รับการรับรองแต่งตั้งจากเจ้าอาวาส และคณะกรรมการ สงฆ์ของวัด และต้องนำสอนลูกศิษย์ตามปฏิปทาของพระเดช พระคุณหลวงปู่ฤาษี วัดท่าซุง (พระราชพรหมยาน) ต้อง ไม่สอนเพื่อติดพัน พันเผื่อในความเป็นทิพย์ ในชาติภพอื่นใด นอกจากปัจจุบัน ซึ่งต้องพากันละให้สิ้นชาติชาติเชื้อ ต้องสอน และปฏิบัติกันในหัวใจพระพุทธศาสนา คือ:

- พากันละความชั่ว
- ชวนกันทำความดีตามครรลองจารีตของสำนัก
- และทำจิตใจให้มีอารมณ์ ผ่องใสเบิกบาน มีพระนิพพานเป็นที่หมายเท่านั้น

๕. ห้ามจำหน่ายและดื่มสุราเมรัยในบริเวณวัด ห้ามดื่ม สุราเมรัย มีนเมาจากภายนอกเข้ามาในวัด

๖. ห้ามจำหน่ายและเสพยาเสพติด และสิ่งเสพติดทุก ชนิด ภายในบริเวณวัด

๗. ห้ามเล่นการพนันทุกชนิด ภายในบริเวณวัด (รวมทั้งซื้อขายหวยทุกประเภท)

๘. ห้ามแสดงอาการชั่วช้า ไม่ว่าด้วยลักษณะอาการหนัก หรือเบา อย่างใด ทั้งสิ้น แม้จะเป็นสามเณรภิกษุเมื่อเข้ามาใน

วัดแล้ว ต้องอดใจสำรวมไว้ก่อน

๙. ผู้ที่อยู่ภายในสำนักแห่งนี้ทั้งบุคคลภายในและผู้ที่มาพักปฏิบัติธรรมจะต้องไม่จับกลุ่มคุยกันหรือพูดถึงปฏิบัติทางอื่น ขัดแย้งกับแนวทางการปฏิบัติของสำนัก ไม่นำเรื่องภายนอกสำนักมาคุยกัน ในทำนอง ‘ไฟในนำออก ไฟนอกนำเข้า’ และไม่ทำกิจกรรมอื่นใดนอกเหนือจากที่สำนักจัดให้ขึ้น

๑๐. การออกเสียงทำวัตรสวดมนต์ให้ฟังและสวดคล้อยตามพระสงฆ์ผู้นำสวดของสำนัก มิใช่สวดตามความเคยชินของตนเอง หรือออกเสียงดังตามใจชอบ

๑๑. ปิดเครื่องมือสื่อสารทุกชนิด ขณะเข้าร่วมกิจกรรม และปฏิบัติพระกรรมฐานทุกครั้ง

๑๒. เมื่อกระทำการอันใดเกิดขึ้น อันเป็นเหตุให้เจ้าหน้าที่หรือคณะกรรมการสงฆ์เรียกตัวมาไต่สวนเพื่อหาข้อสรุป ต้องให้ความร่วมมือปฏิบัติตามโดยไม่บิดพลิ้ว.

ภาษาไทยที่ท่านจะได้อ่านจาก **‘ทุกคามทอสอบ ฉบับพิเศษ’** นี้
เป็นถ้อยที่ถอดจากการพูดตอบปัญหาและการสนทนา
ในงานประจำวันจริงๆ โปรดทราบว่าเป็นการพูดเฉพาะกิจ
เฉพาะกาลเวลาและเฉพาะอารมณ์ของบุคคล
ซึ่งอาจไม่ถูกใจท่านก็ได้ เราถอดเทปพิมพ์ไว้
อ่านแล้วเห็นว่าฟังง่ายสบายใจ ก็ลองนำเสนอแบ่งกันอ่าน

ตัวผู้พูดคือ **‘หลวงตา’** ท่านปรารภว่า
พระธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสขึ้นบนละเียยก่อนบิณฑุ์มหาศาล
ทรงเลือกสรรเพียงน้อยนิดมาสอน พระสาวกองค์ใดก็ตามคำสั้นสงสัย
ก็พยายามใช้ภาษามนุษย์พูดออกมาได้เพียงหนึ่งในหมื่นพัน
ที่กินใจอึดอัด หลวงตาท่านฟังจากหลวงพ่อกุรูบาอาจารย์
แล้วทรงไว้ได้เพียงหนึ่งในล้านที่พอปรารภจะให้เห็นถึง

ต่อไปนี้เป็นภาษามนุษย์ ที่พยายามบรรยาย
ถ่ายทอดรสชาติที่ผ่านมาในใจของหลวงตา
ท่านว่าจะได้สักกี่ส่วน จะเกิดประโยชน์สักกี่ส่วน
ก็ทำให้สุดความสามารถสุภาวสนา..
แล้วแต่ผู้ฟัง ผู้อ่านจะพิจารณาเอาเองเถิด.

"วันเพ็ญหักสุก"

พ.ศ. ๑๔๖๖

